

MACHU PICCHU

RADOVAN DOMAGOJ DEVLIĆ

Ogranak Matice hrvatske Bizovac i Mentor d.o.o.
Bizovac/Zagreb, veljače 2009.

Kazalo

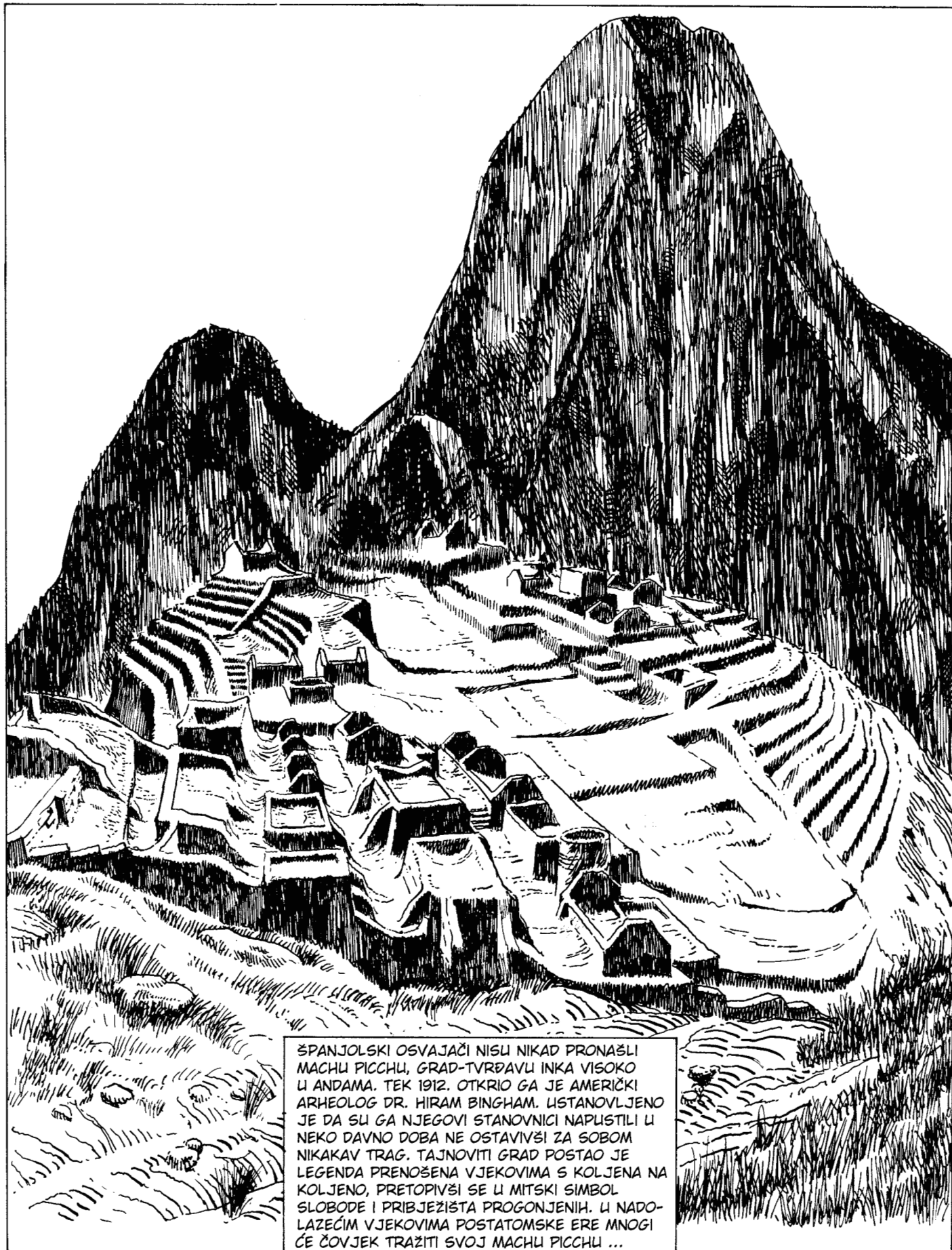
- 7 Vjekoslav Đaniš: MACHU PICCHU
ili serijal koji se odmata
- 9 Darko Macan: NEVIDLJIVO MAJSTORSTVO PRIPOVIJEDANJA
(li: Machu Picchu Radovana Devlića)
- 15 **Macchu Picchu**
- 17 Macchu Picchu
- 39 Harban
- 61 Helvetikon
- 81 Smrt u Veneciji
- 105 Libikon
- 127 Libikon 2
- 149 Gautamin kraj
- 171 Tibita
- 193 Krakow
- 215 Krakow 904
- 237 **Dodatak prvi**
Nedovršena epizoda Armagedon
- 255 **Dodatak drugi**
Jedan mogući Armagedon
- 258 Darko Macan: Jedan mogući Armagedon
- 269 **Dodatak treći**
- 270 Igor Kordej: Inficiran Devličem

DACHU PICCHU

Macchu Picchu

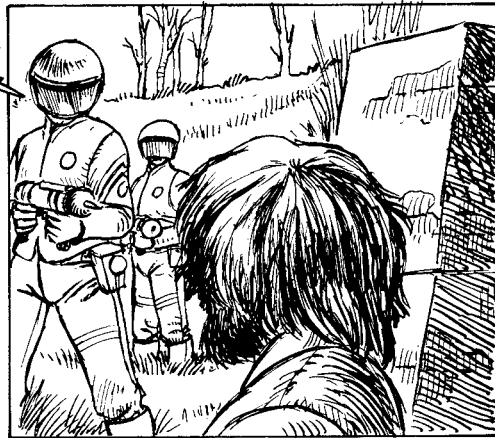
ŠPANJOLSKI OSVAJAČI NISU NIKAD PRONAŠLI MACHU PICCHU, GRAD-TVRĐAVU INKA VISOKO U ANDAMA. TEK 1912. OTKRIO GA JE AMERIČKI ARHEOLOG DR. HIRAM BINGHAM. USTANOVLJENO JE DA SU GA NJEGOVI STANOVNICI NAPUSTILI U NEKO DAVNO DOBA NE OSTAVIVŠI ZA SOBOM NIKAKAV TRAG. TAJNOVITI GRAD POSTAO JE LEGENDA PRENOŠENA VJEKOVIMA S KOLJENA NA KOLJENO, PRETOPIVŠI SE U MITSKI SIMBOL SLOBODE I PRIBJEŽIŠTA PROGONJENIH. U NADOLAZEĆIM VJEKOVIMA POSTATOMSKE ERE MNOGI ĆE ČOVJEK TRAZITI SVOJ MACHU PICCHU ...

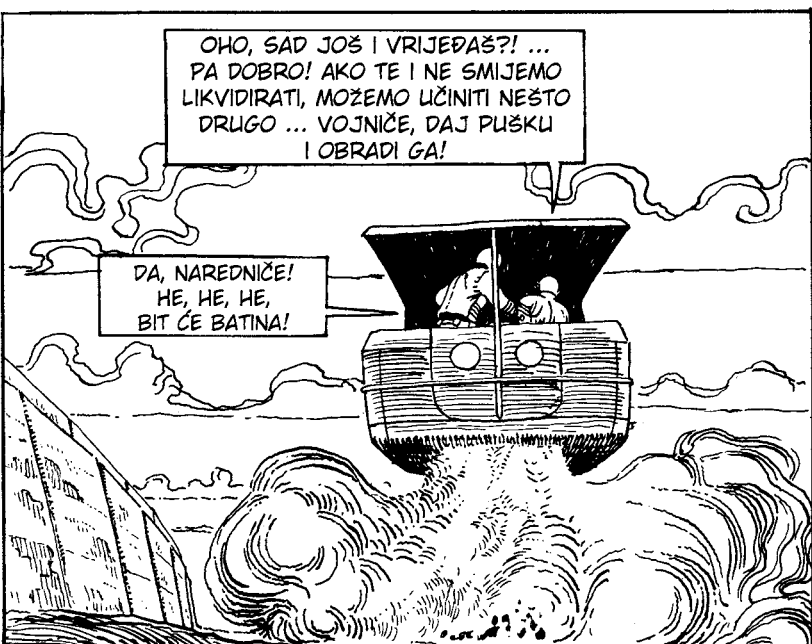
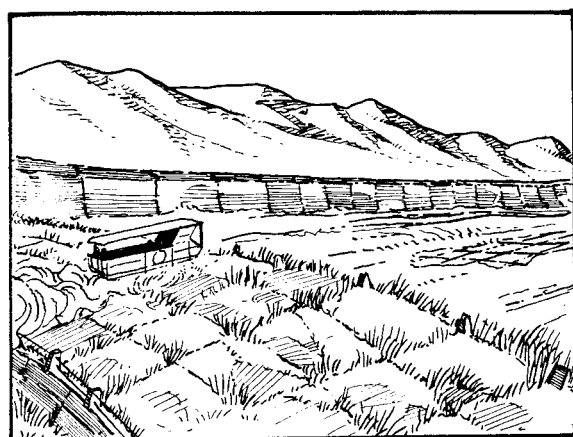
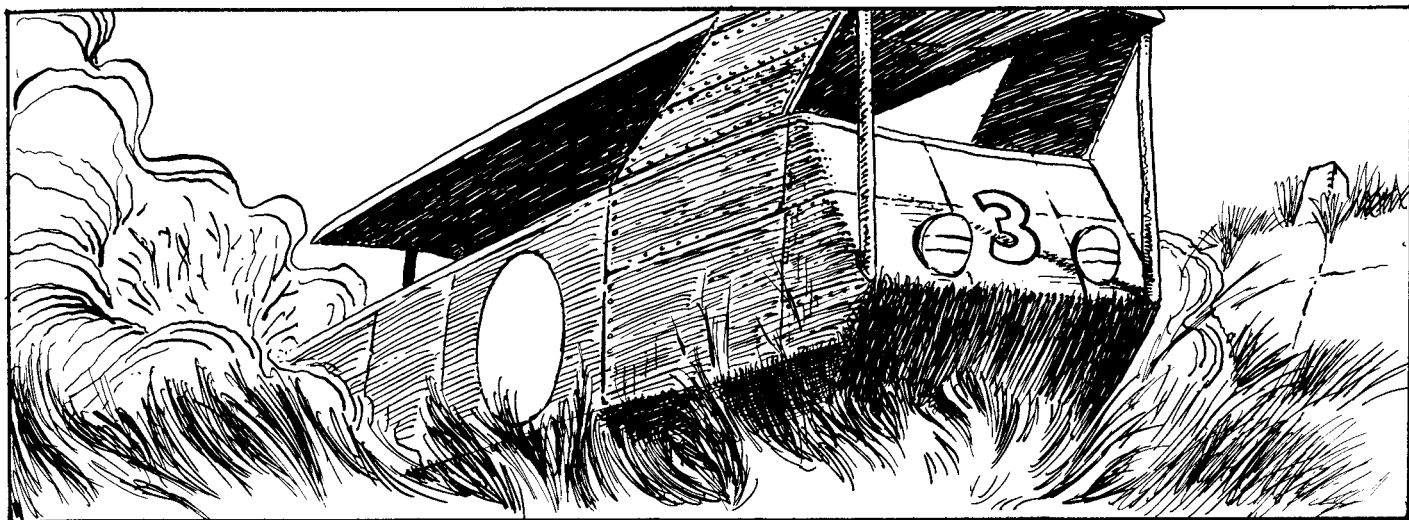
NAŠA PRIČA POČINJE GODINE 900. POSTATOMSKE ERE. NAKON DUGOG PERIODA MIRA, SVE DO 750. POSTATOMSKE ERE, SVIJET SE PONOVO NAŠAO U RATU.

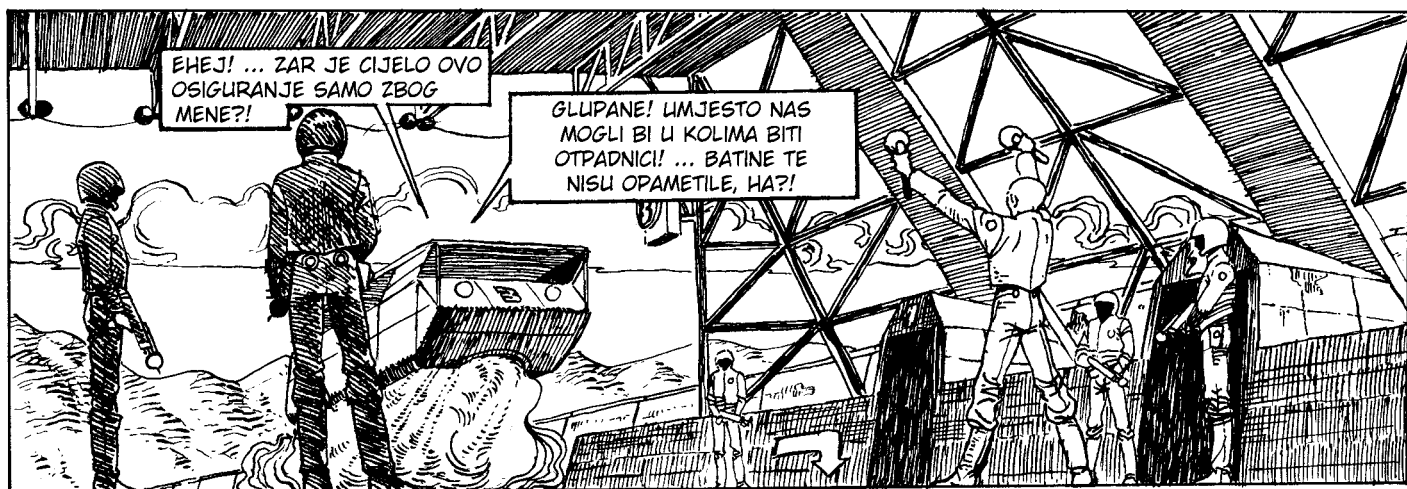
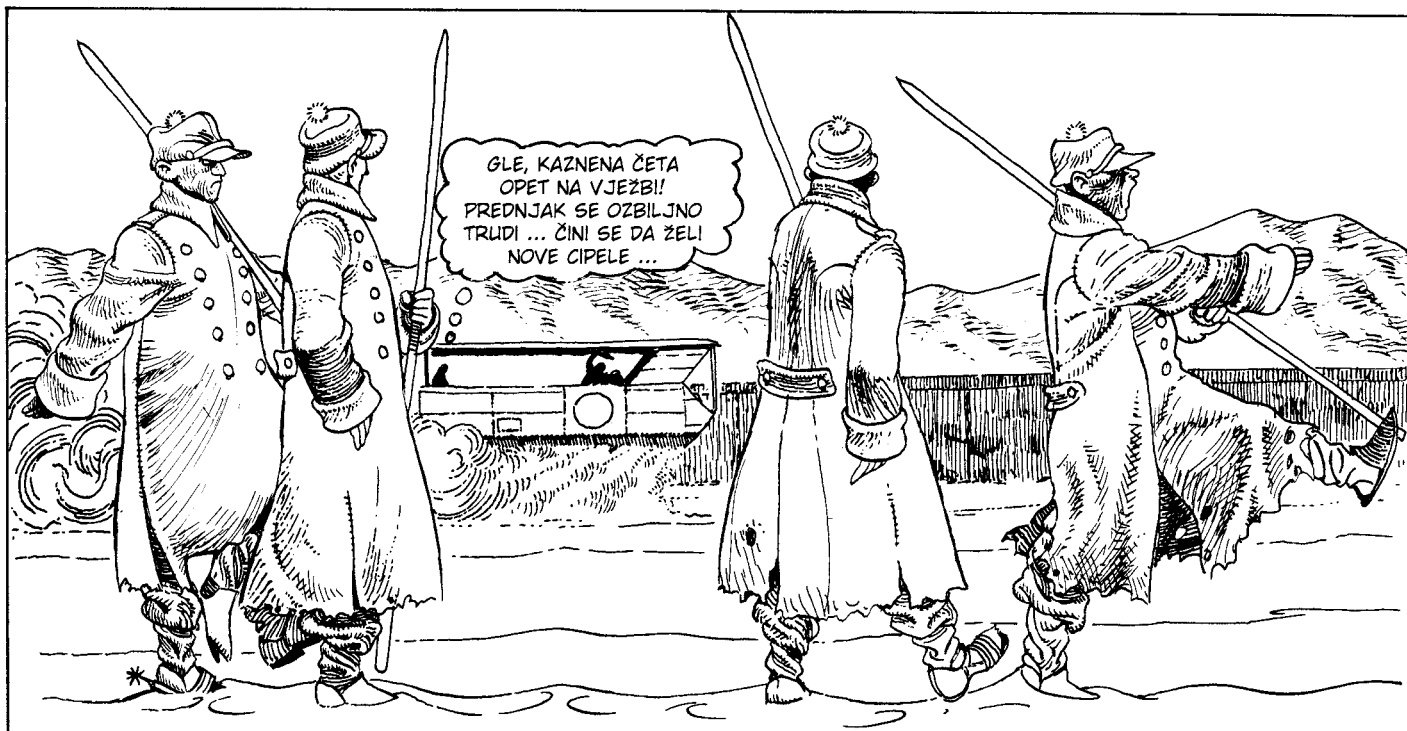
OTPADNIK!

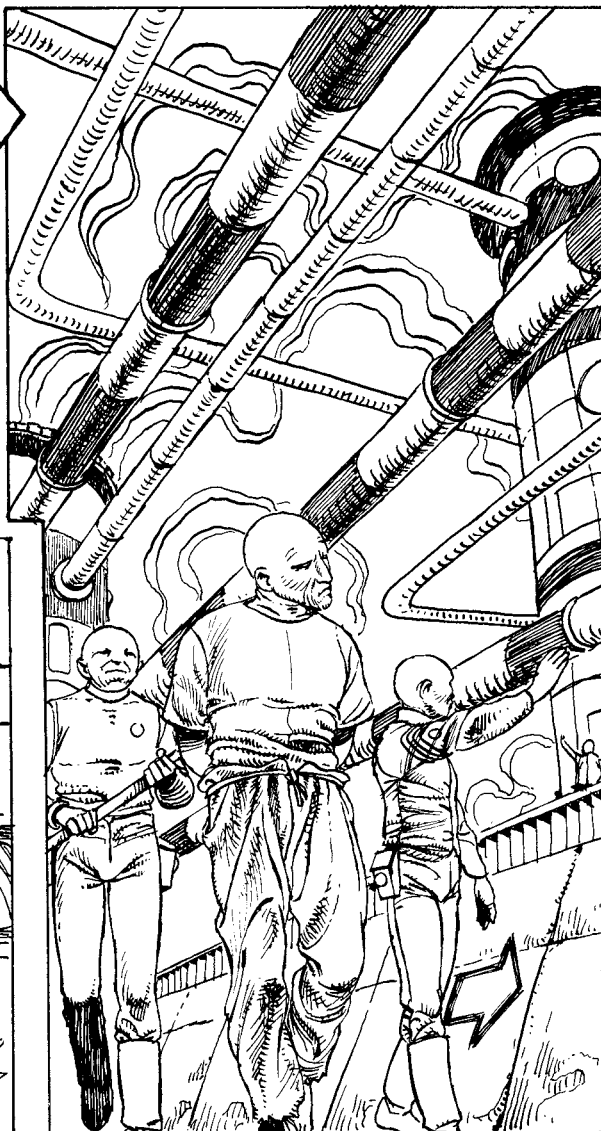
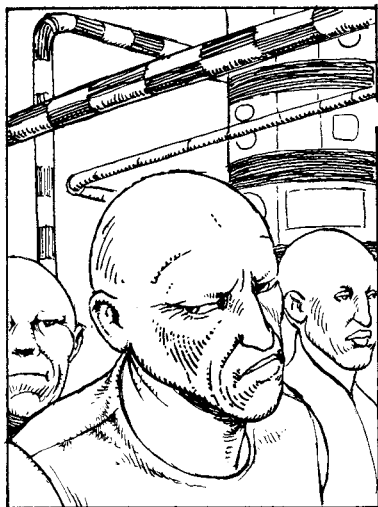

SUKOB IZMEĐU MILITARISTA I ANTIMILITARISTA IZAZVAO JE GRAĐANSKI RAT, A U TOM TRVENJU POJAVILA SE I TREĆA STRANA - DEZERTERI I OTPADNICI ...

HM, HM ... SUDEĆI PO HLAČAMA,
OVAJ MOMAK IMA SVOJE
VLASTITE MODNE ZAKONITOSTI ...!

NE LUPETAJ, UŠKO.
I DAJ MI TE KRPE
DA VEĆ JEDNOM
ZAVRŠIM S NJIM!

DOBRO, DOBRO ... SAMO
BEZ UZRUJAVANJA! ... VEĆ
SAM IH PRIPREMIO. HAJDE,
MOMČE, ODIJEVAJ SE!

OOH! ... NISU LI MOJE
KREACIJE NENADMAŠIVE?!

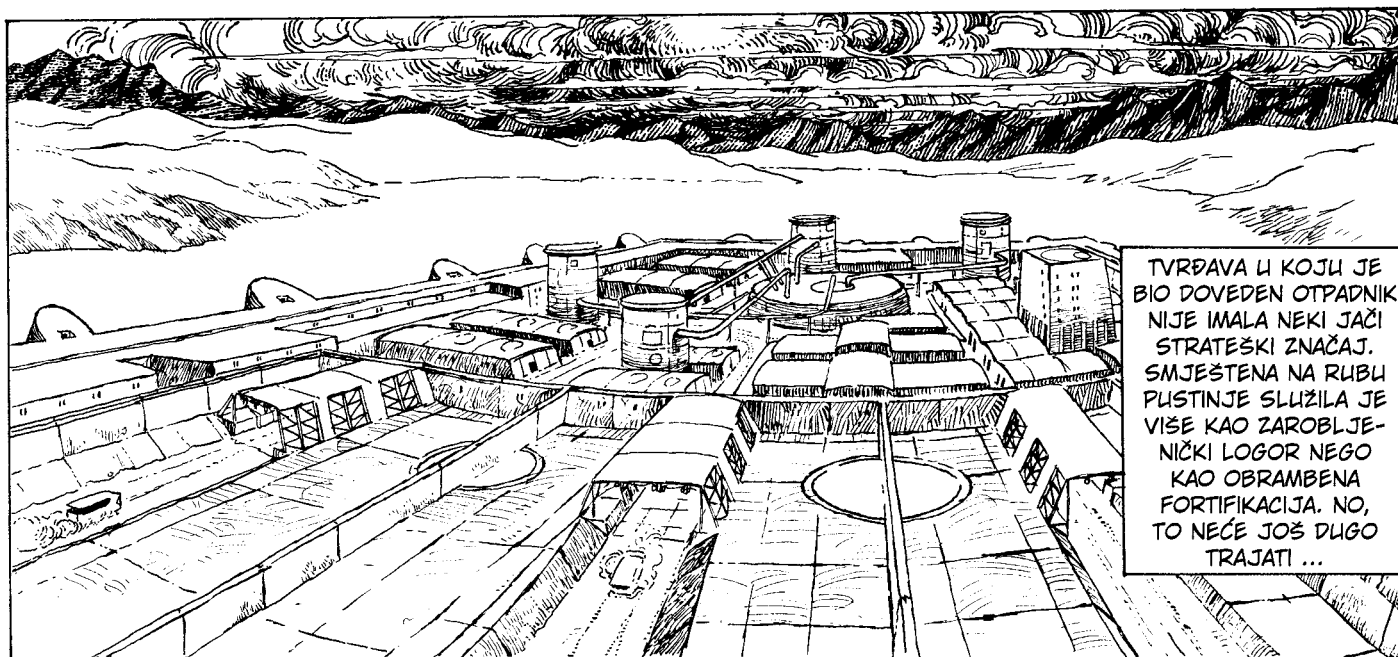
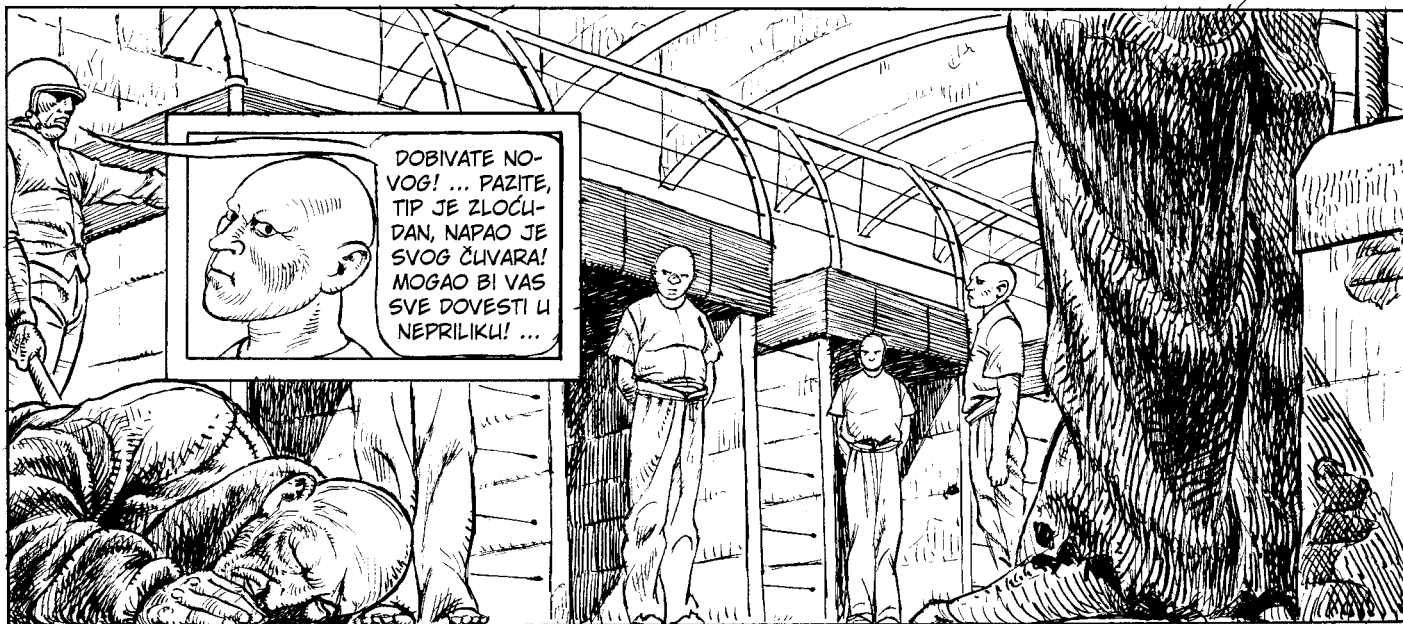

MORA TI SE PRIZNATI,
UŠKO, DA U TVOM
BUTIKU SVAKI KREten
I IZGLEDOM POSTAJE
KREten! ...

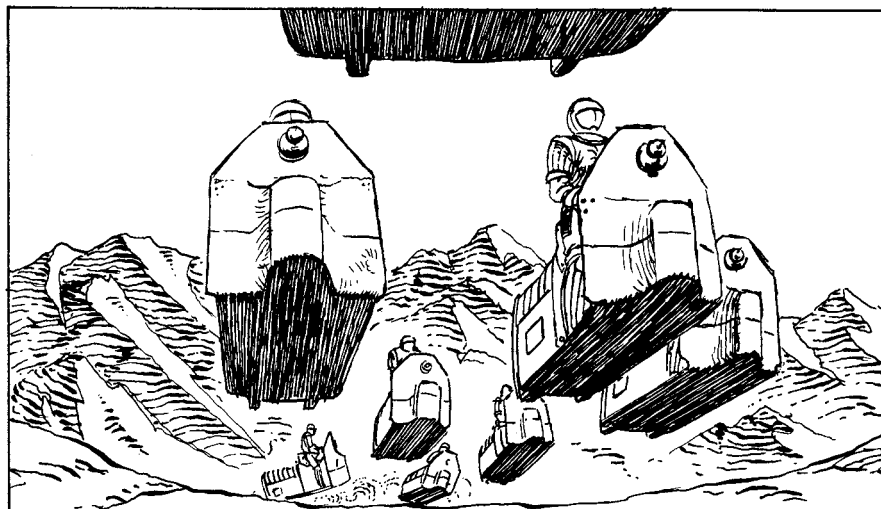
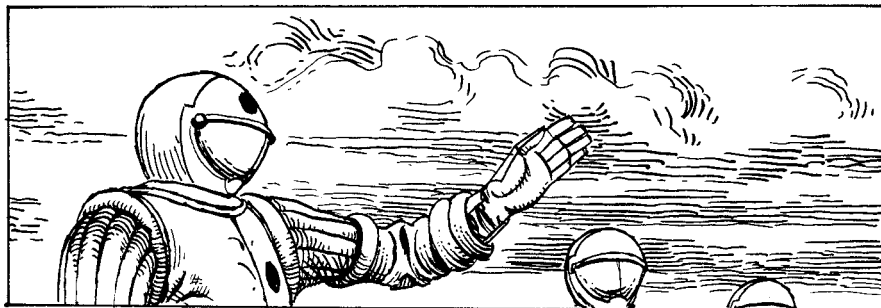
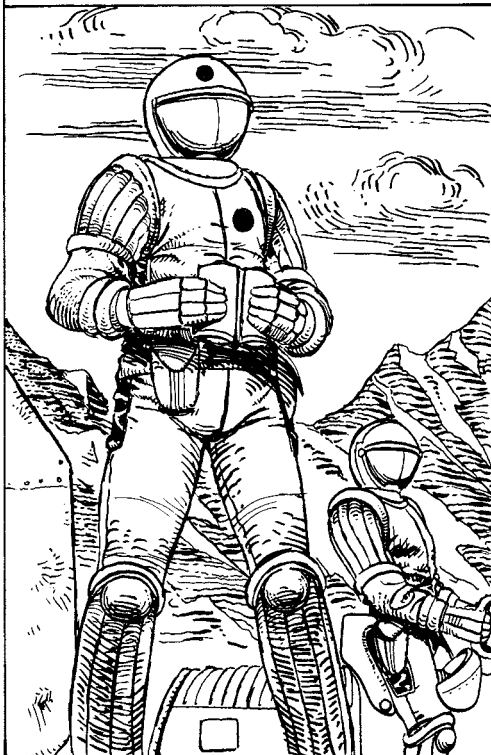

MISLIŠ DA SI DUHOVIT,
TI ... TI POGLAVICO
SVIH KREtenA!? ...
EVO TI! ...

... JER JE U MEĐUVREMENU NETKO VEĆ
PAŽLJIVO MOTRIO NA USNULI LOGOR ...

Š-ŠTO ...?! NEKI
TUTANJ! ... KAO DA
JE EKSPLOZIJA?! ...

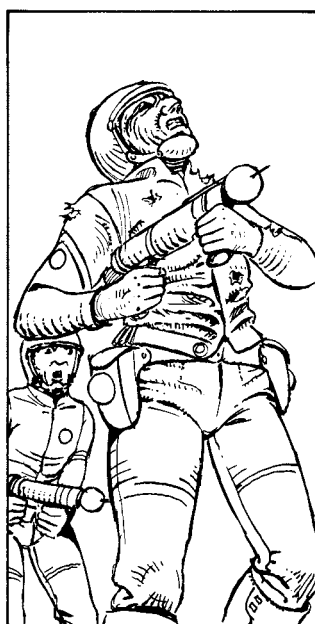
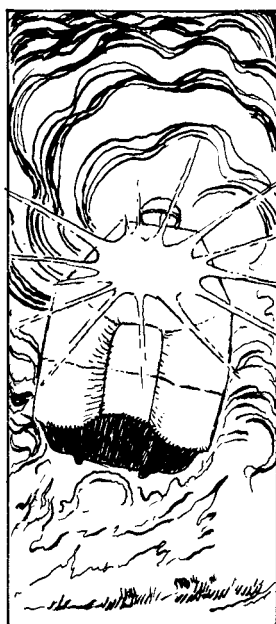
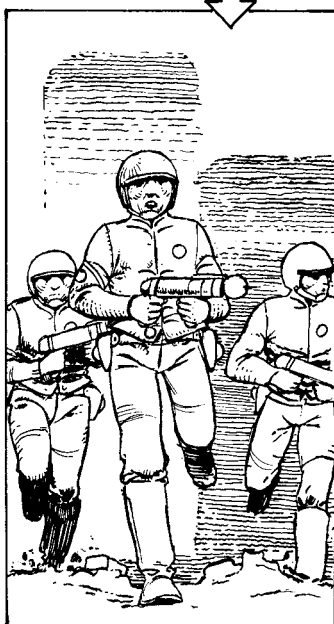

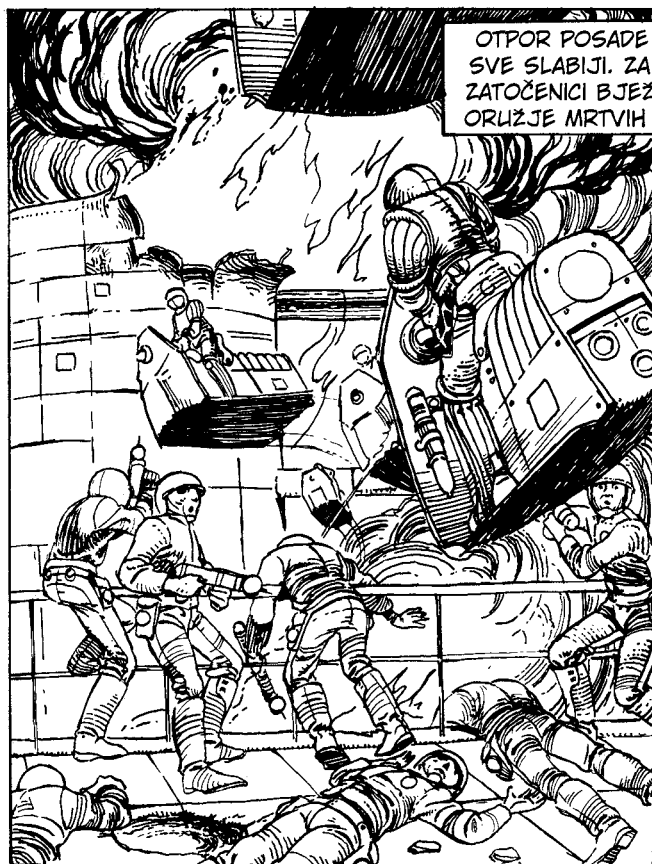
BROOM!!

TOG TRENUTKA U
HODNIKU S ČELIJAMA ...

IZLAZITE, LJUDI! ...
BRZO! SAD JE PRILIKA
ZA BIJEG!

OTPOR POSADE LOGORA JE SVE SLABJI. ZA TO VRIJEME ZATOČENICI BJEŽE, UZIMAJUĆI ORUŽJE MRTVIH STRAŽARA ...

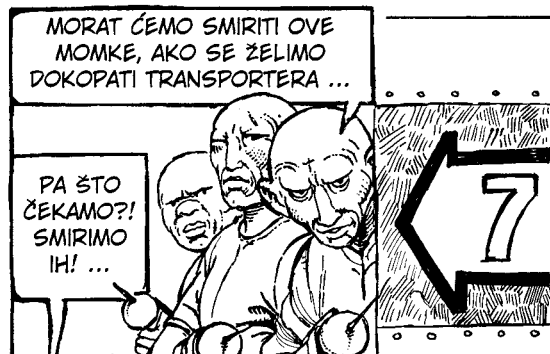
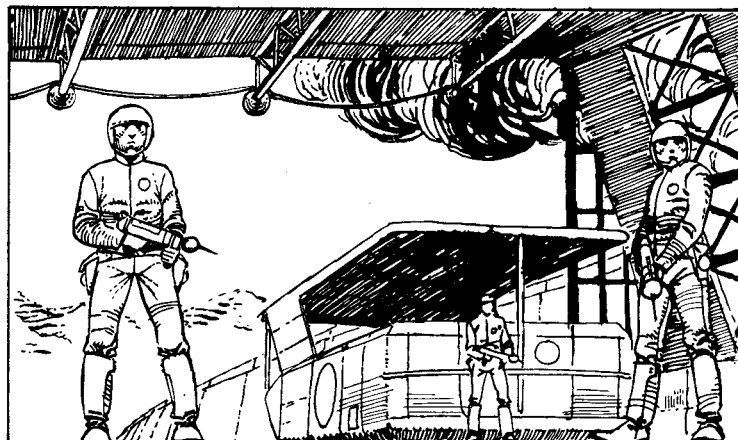

POŽURI, ČOVJEČE!

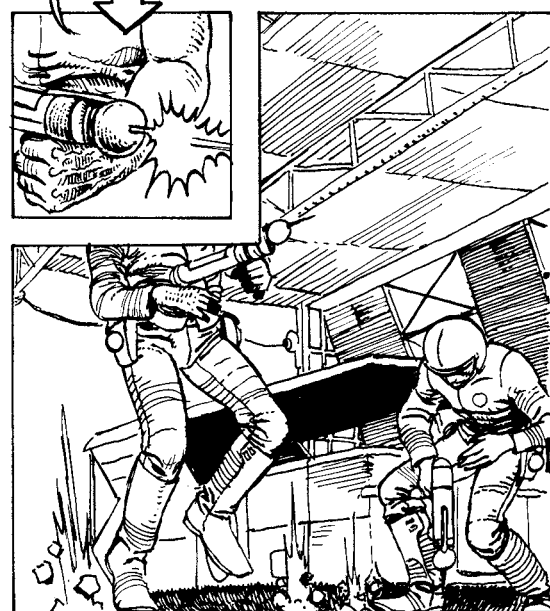
GLUMIŠ ŠEFA PARADE, UŠKO?! ... E, VIDIŠ, JA TI NE VJERUJEM SUVIŠE ...!

NEZAHVALNIČE!

MORAT ĆEMO SMIRITI OVE MOMKE, AKO SE ŽELIMO DOKOPATI TRANSPORTERA ...

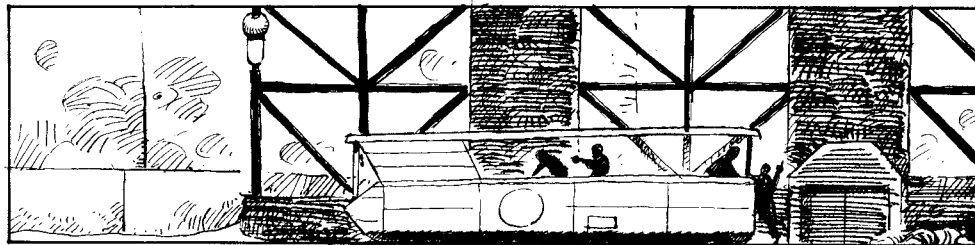
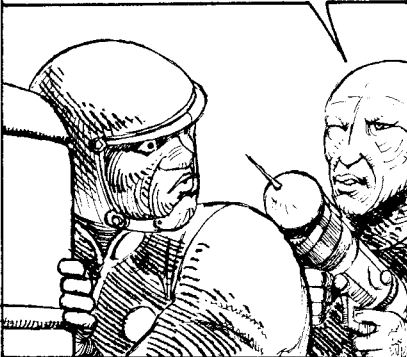
PA ŠTO ČEKAMO?! SMIRIMO IH! ...

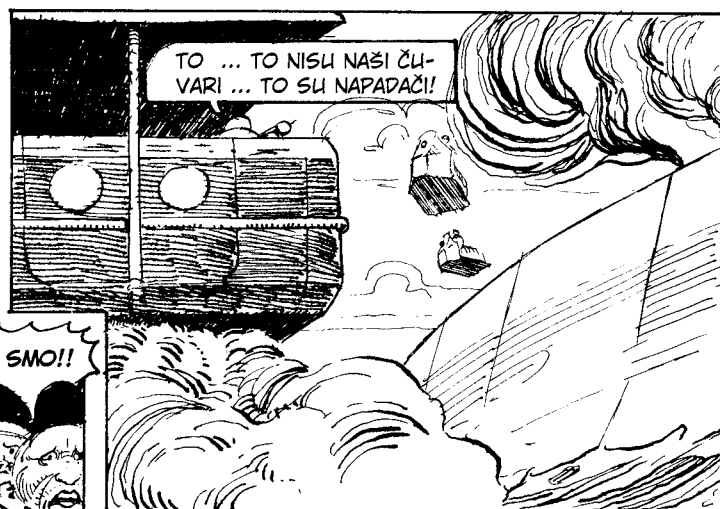
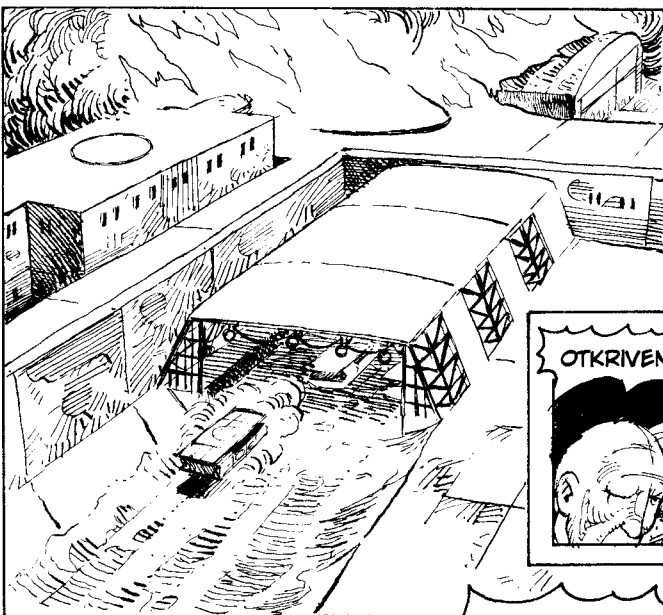
ČINI MI SE DA TE PROBLEM "UBITI - NE UBITI" NE OPTEREĆUJE SUVIŠE ...

A ŠTO BI TI?! ... DA OVE MLADIĆE IZNENADIMO KITAMA CVIJEĆA UMJESTO PUŠKAMA, HA?!

BIDEM LI ZADOVOLJAN TVOJOM
VOŽNJOM, RAZMISLIT ĆU O TVOJIM
ŽIVOTNIM PERSPEKTIVAMA ...!
HAJDE, NAPRIJED!

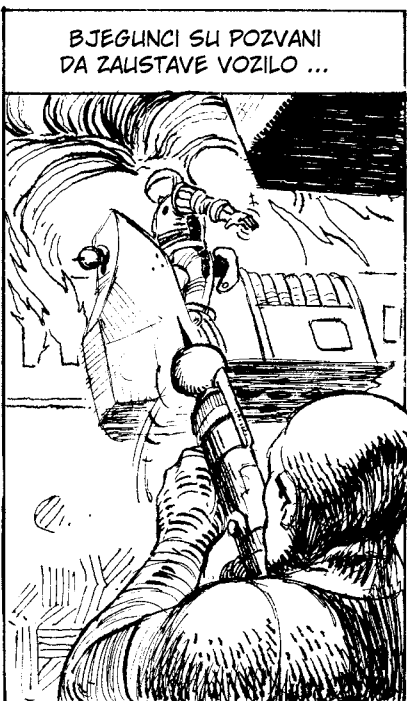
POLAZIMO! ...
LJUDI, TO JE VEĆ POLA
SLOBODE! ...

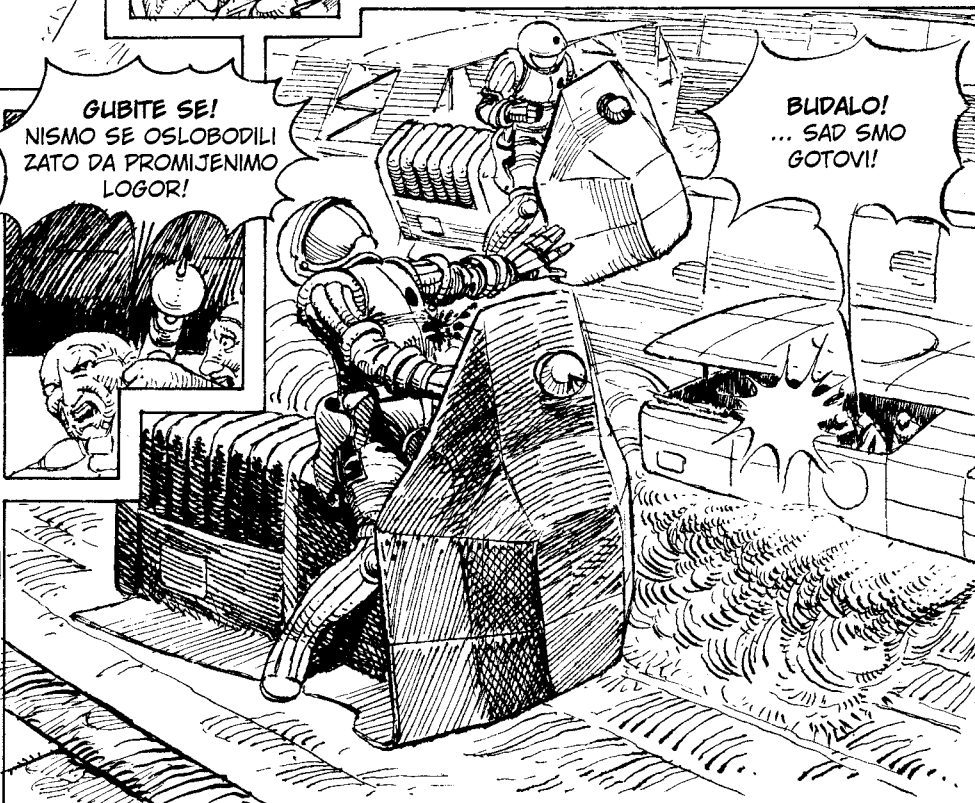
TO ... TO NISU NAŠI ČU-
VARI ... TO SU NAPADAČI!

OTKRIVENI SMO!!

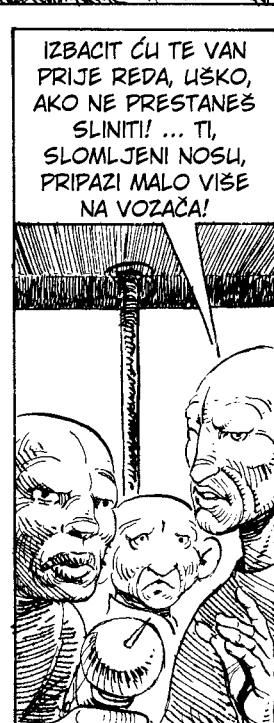
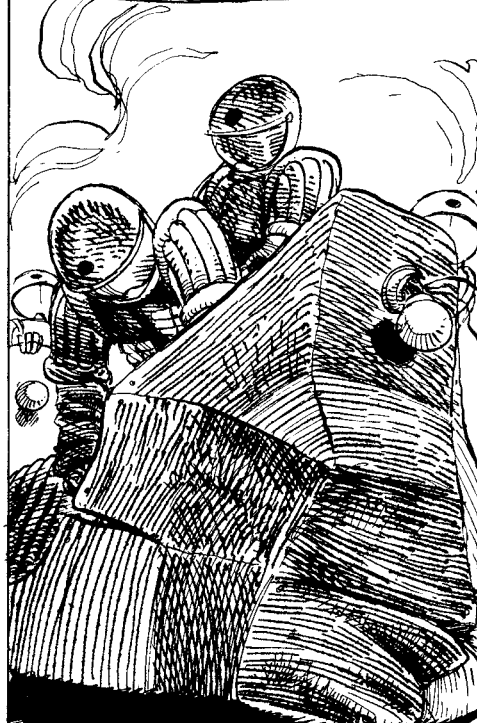
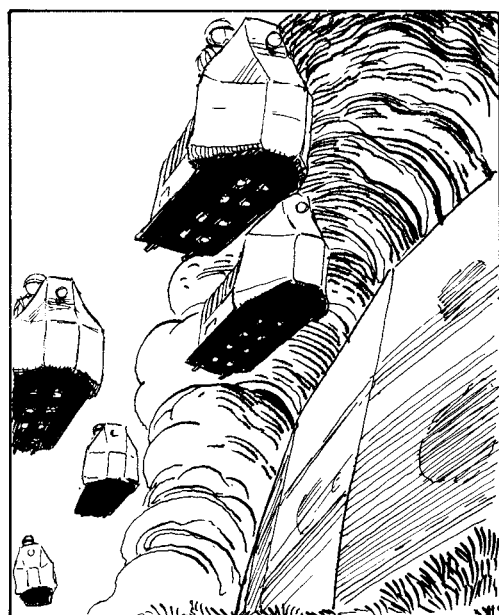
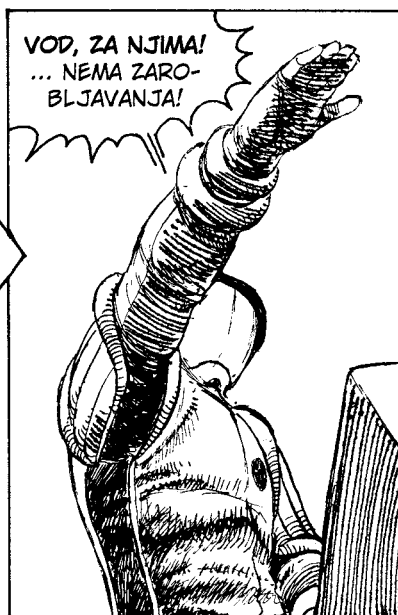
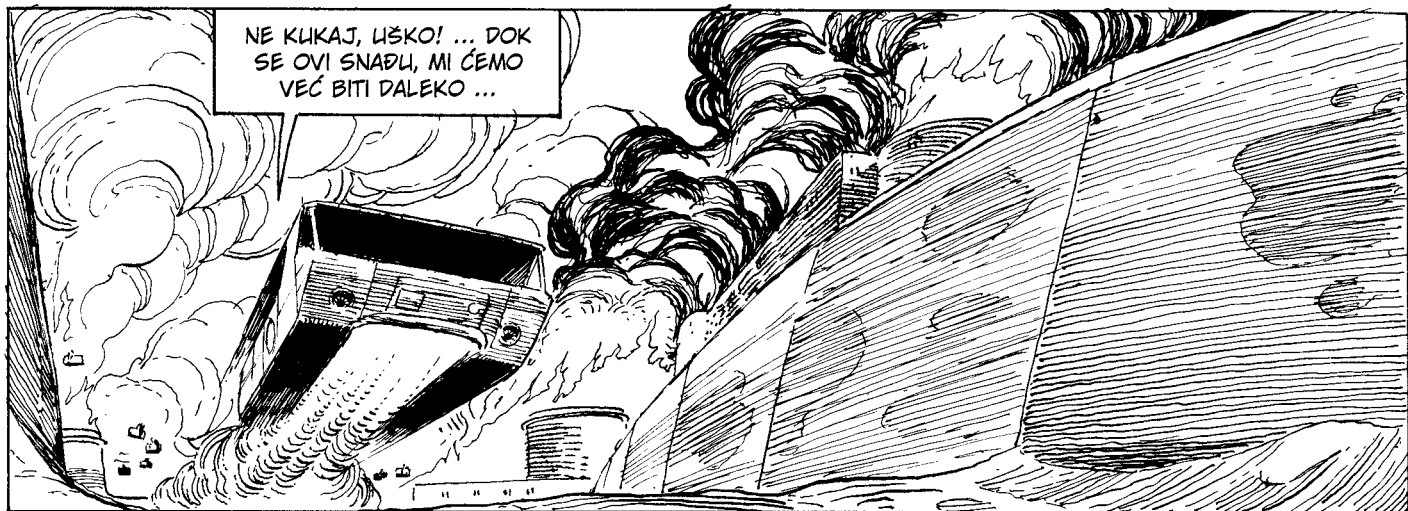
BJEGUNCI SU POZVANI
DA ZAUSTAVE VOZILO ...

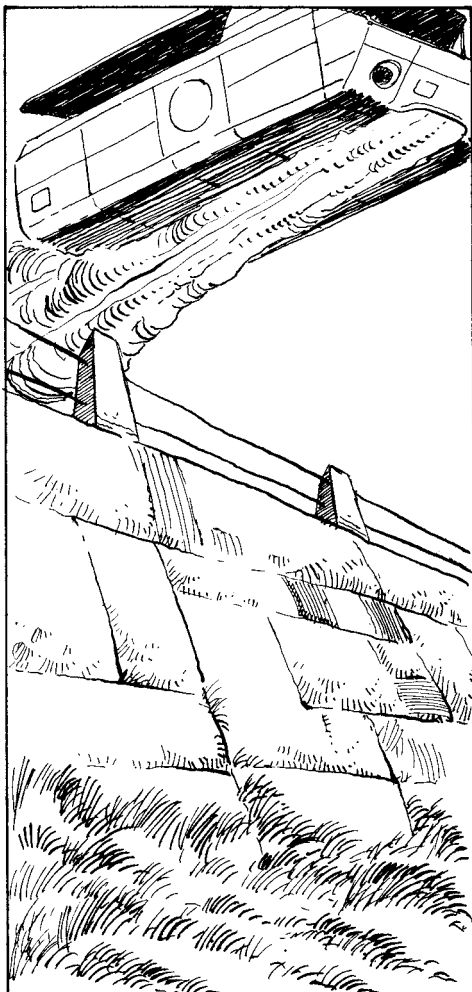
GUBITE SE!
NISMO SE OSLOBODILI
ZATO DA PROMIJENIMO
LOGOR!

BUDALO!
... SAD SMO
GOTOVI!

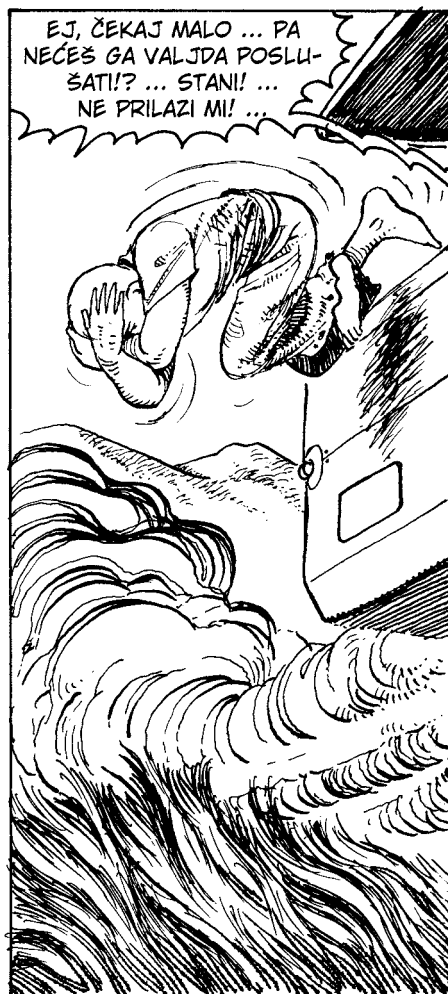
IZVRŠNO! ... A
SAD SE SPREMITE
ZA ISKAKANJE!

ŠTO?!

SLUŠAJ, KAD JA ISKO-
ČIM IZBACI NAJPRIJE
LUŠKA, A ZATIM ISKAČI!
SAM! ... PAZI DA VOZAČ
NIŠTA NE PRIMIJETI ...

DOB-
RO!

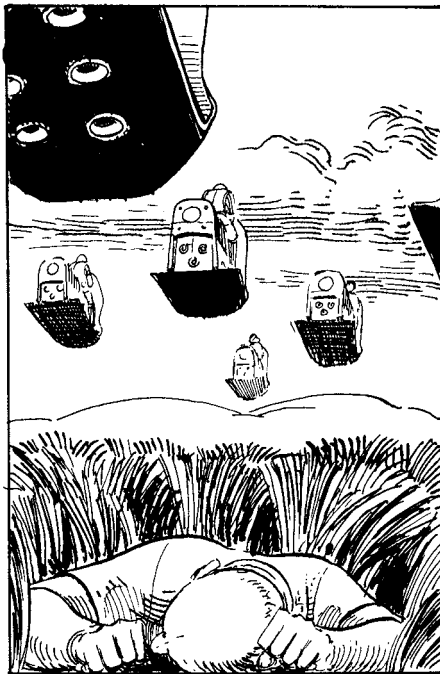
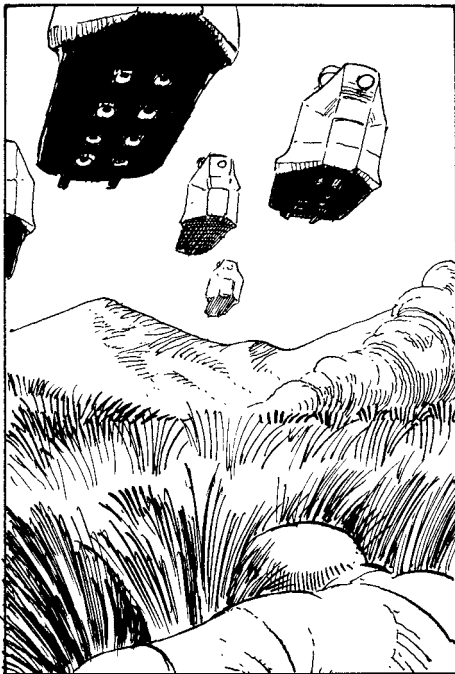

EJ, ČEKAJ MALO ... PA
NEĆEŠ GA VALJDA POSLU-
ŠATI!? ... STANI! ...
NE PRILAZI MI! ...

LEZITE!

HA HA! ... PREŠLI
SMO IH! ...

DA ... SAMO ŠTO ĆE ONI SADA
PREĆI NAŠEG VOZAČA! ...

POČINJEM SE PITATI,
UŠKO, ZAŠTO TE TAKO
UPORNO VUČEM ZA SO-
BOM! ... SMETAŠ ... SAMO
SMETAŠ, RAZUMIJEŠ?!

E, SAD MI JE DOSTA!
OPROSTI SE SA SVOJIM
UŠIMA, NAKAZO!

MOLIM VAS! ... S OBZIROM
NA SITUACIJU, A I POŠTOVA-
NJE KOJE GAJIM ZA OBO-
JICU, MOLIM VAS DA OSTA-
VITE VAŠA EGZISTENCIJALNO-
-ETIČKA NADMETANJA ZA
NEKO MIRNIJE VRIJEME! ...

OHOOHOO?! OTKUD
PADE OVAJ
CVIJETAK?! ...

NEVJEROJATNO!
A JA SAM MISLIO
DA JE OBIČAN
TUPOGLAVI
SNAGATOR!

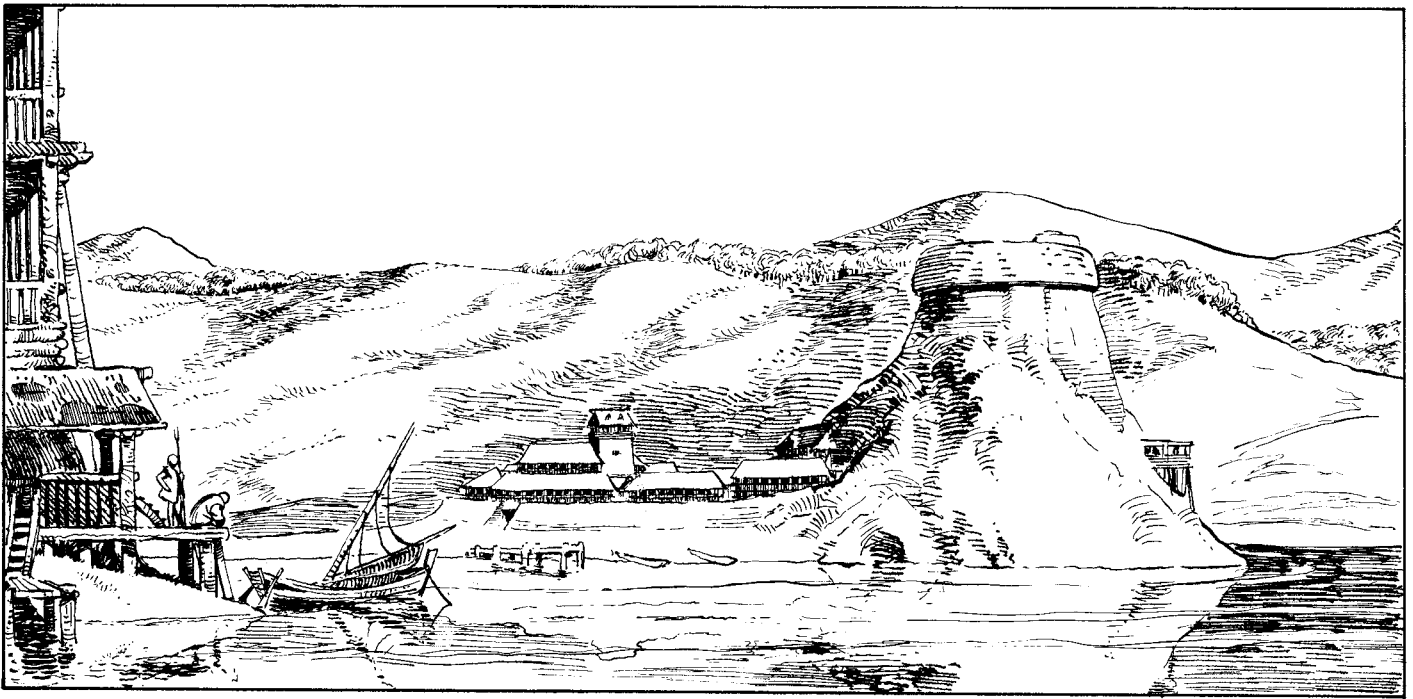

OTVORIO SAM VRATA
ZATVORA MISLEĆI DA
PUŠTAM ČOVJEKA,
ALI ... IZJURIO JE
ŠTAKOR!

OPROSTITTE, NISAM ŽELIO
IZAZVATI KONFUZIJU ... SAMO
SAM HTIO UPOZORITI DA SMO
JOŠ PREBLIZU LOGORU.

ČOVJEK JE U PRAVU,
UŠKO! HAJDEMO ... PREBIT
ĆU TE KASNIJE!

NE PUCAJ!

UŠKO, PUŠTAJ
ME! ...

CIJENJENI KOLEGA, UZA
SVU SVOJU MIROLJUBI-
VOST BIT ĆU PRISILJEN
PUCATI AKO NE PRESTA-
NETE S TIM INFANTILNIM
PONAŠANJEM! ...

NE VIDIM RAZLOGA
DA GA ŠTEDIMO! ...
TAJ BI SAMO UBIJAO!

UBIJANJE JE UBI-
JANJE, PA BILO TO
I S VAŠE STRANE,
KOLEGA UŠKO! ...

NE BLESAVI, UŠKO!
ŠTO ĆE OVAJ GOLOTRB
MISLITI O NAMA!?

NIJE VAŽNO ŠTO ĆE MISLITI O
NAMA, VAŽNO JE DA NE SHVATI
PREOZBILJNO TVOJU NEPROMI-
ŠLJENU NAMJERU DA GA UPUCAŠ!

AMA, NE! ... MI, NIČIJI
NAROD, ZNAMO KOLIKO
JEDAN OTPADNIK MORA
BITI OPREZAN!

NIČIJI NAROD!? ...
MISLIO SAM DA JE
VAŠE POSTOJANJE
SAMO LEGENDA!

NIČIJI NAROD?
KAKVO JE TO
SAD ČUDO?!

NEZNALICO! SAN SVAKOG
OTPADNIKA JE DA PRONAĐE
NIČIJI NAROD ... TKO PRO-
NAĐE PUT K NJIMA SIGURAN
JE OD PROGONA BILO KOJE
STRANE U OVOM RATU! ...
RAZUMIJEŠ?!

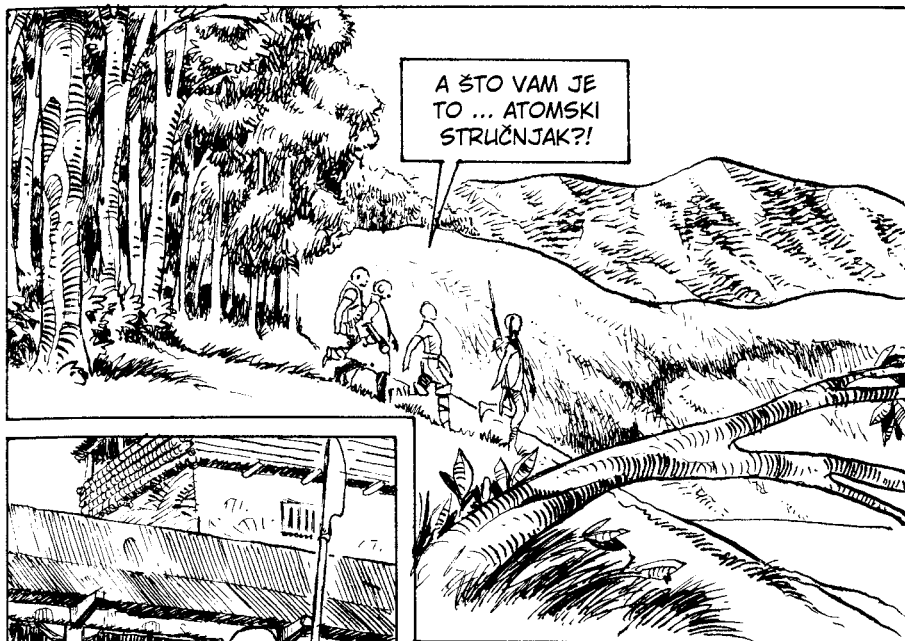
AH, NE MU-
ČITE VAŠEG
PRIJATELJA!
PODIMO U
SELO ...

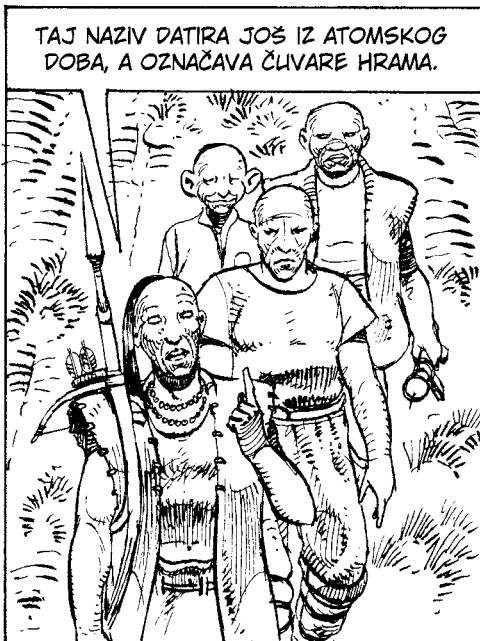
KAKO TO DA VAS
ZARAČENE STRANE
OSTAVLJAJU NA
MIRU SVE OVO
VRIJEME?!

JEDNOSTAVNO
... BOJE SE
NAŠIH ATOMSKIH
STRUČNJAKA!

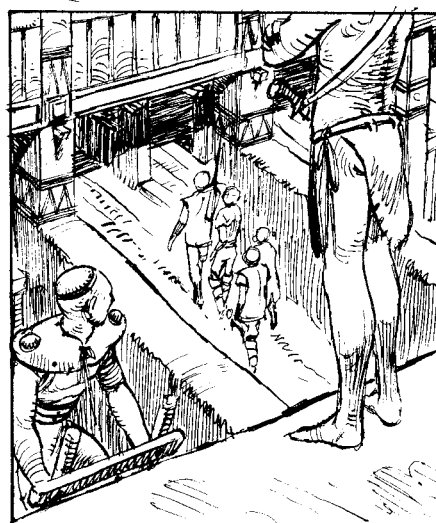
A ŠTO VAM JE
TO ... ATOMSKI
STRUČNJAK?!

TAJ NAZIV DATIRA JOŠ IZ ATOMSKOG
DOBA, A OZNAČAVA ČUVARE HRAMA.

OTVARAJ VRATA!
URI SE VRAĆA!

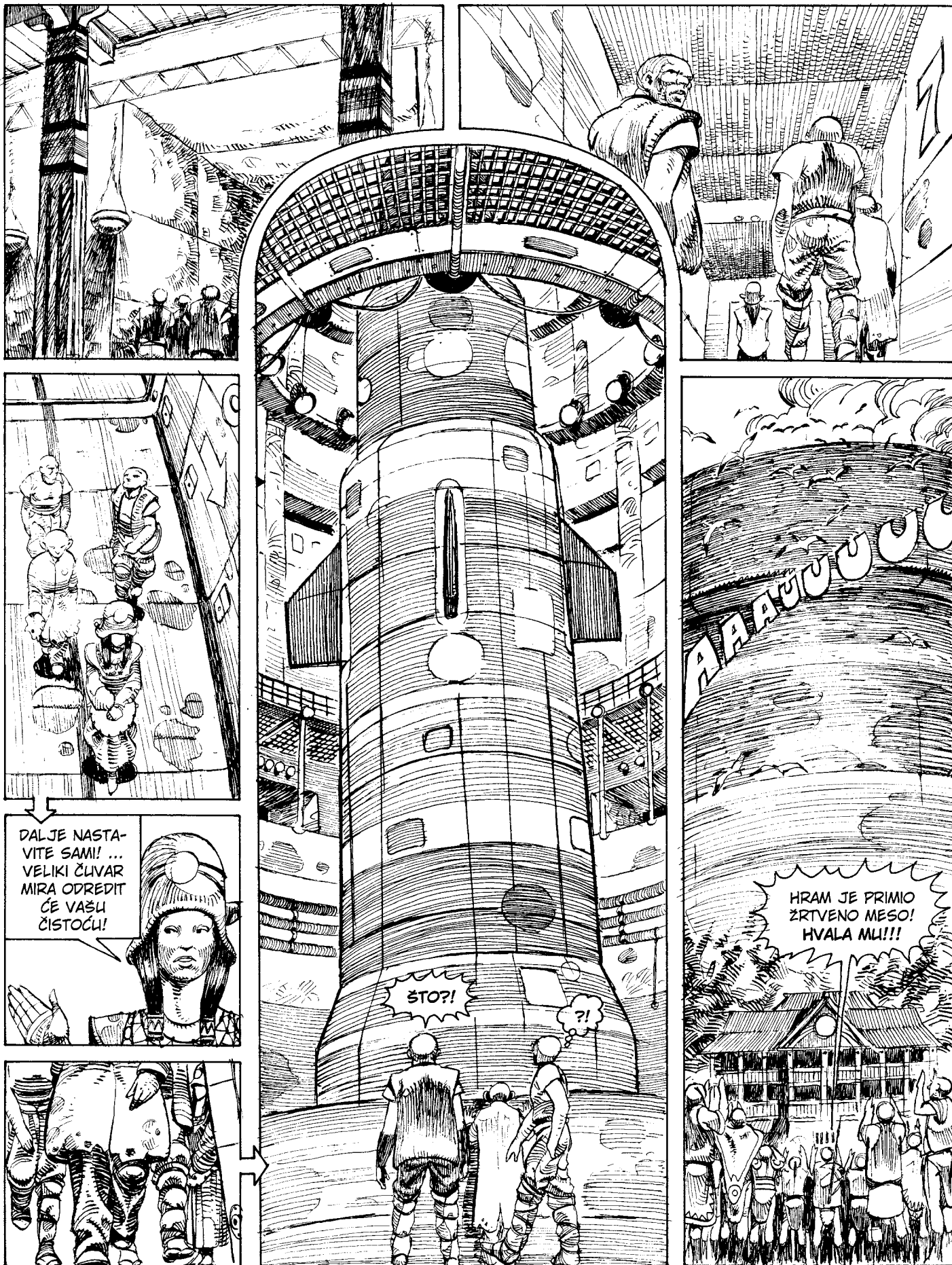

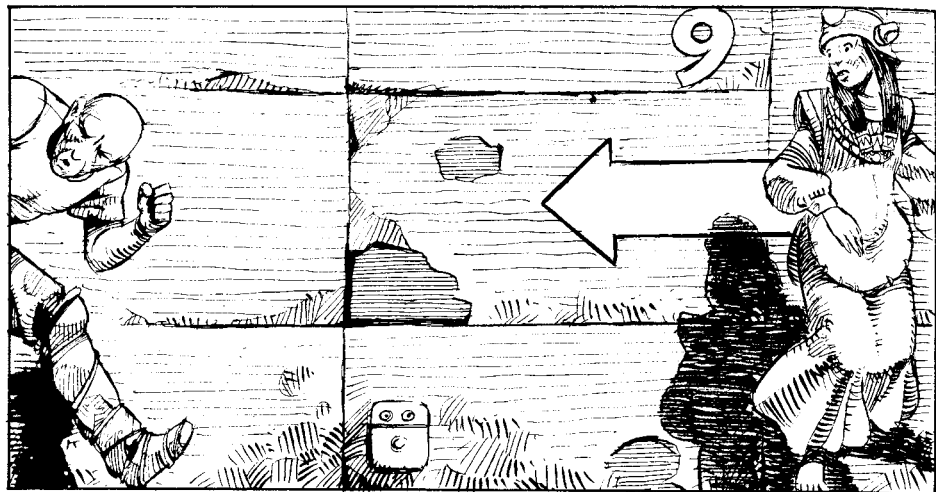
STANITE,
OTPADNICI!
POZDRAVITE
NAŠEG ATOM-
SKOG STRUČ-
NJAKA! ...

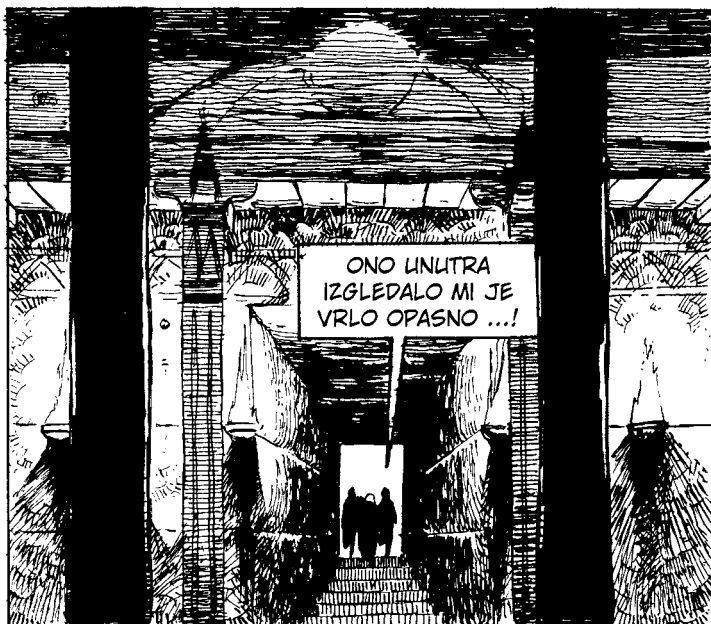

MEĐUTIM, IZNAD NASELJA ...

GLE, GLE,
ENO NAŠIH
BJEGUNACA!

TA TROJICA OTPADNIKA
SU SIGURNO VRAŠKI UPORNI
TIPOVI KAD SU SE USPJELI
DOKOPATI OVOG PLEMENA
NIČIJEG NARODA!

ZBOG ČEGA I MI I NAŠI
NEPRIJATELJI OSTAVLJAMO
NA MIRU NIČIJI NAROD? ŠTO
IH TO ŠTITI?! ...

NEŠTO VRLO GADNO
... TAKO GADNO DA
SVI MI IZBJEGAVAMO
NIČIJI NAROD KAO
KUGU!

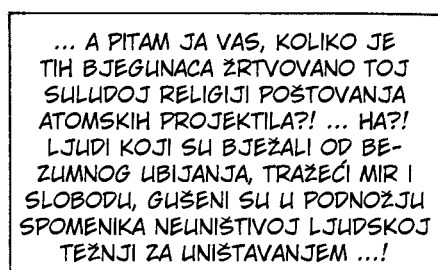
A ŠTO ĆEMO S
BJEGUNCIMA?! ...

NIŠTA ... ČEKAT
ĆEMO! DOK SU S
TIM LJUDIMA, NE
SMIJEMO IM
NIŠTA! ...

VIDITE, ŽENA MI JE PRED PORODOM
I ZATO JE HRAMU TREBALO
DATI ŽRTVU RADIJACIJE, DA MI
SE DIJETE RODI ZDRAVO ...

JE LI ŽRTVENO
MESO UVIJEK
SAMO LJUDSKO?!

... A PITAM JA VAS, KOLIKO JE
TIH BJEGUNACA ŽRTVOVANO TOJ
SULLIDOJ RELIGIJI POŠTOVANJA
ATOMSKIH PROJEKTILA?! ... HA?!
LJUDI KOJI SU BJEŽALI OD BE-
ZUMNOG UBIJANJA, TRAŽEĆI MIR I
SLOBODU, GUŠENI SU U PODNOŽJU
SPOMENIKA NEUNIŠTIVOJ LJUDSKOJ
TEŽNJI ZA UNIŠTAVANJEM ...!

NE, NIKAKO! ...
ALI, ONO SE IPAK
NAJVIŠE CIJENI
KAO ŽRTVA!

TO JE DAKLE, TAJ LEGENDARNI NIČIJI
NAROD, TA VJEČNA NADA SPASA
SVAKOG BJEGUNCA OD RATNOG
KLANJA?! ...

NE BUDI PESIMIST, LUŠKO ... JOŠ
NIJE SVE IZGUBLJENO! ISPRIČAT
ĆU VAM JEDNU PRIČU ...

O NIČIJEM NARODU ČUO SAM GOVORITI TEK OD VAS ... ALI JA ZNAM ZA JEDNO DRUGO PRIBJEZIŠTE! ZOVE SE MACHU PICCHU! ... MORAM PRIZNATI DA JE NJEGOVO POSTOJANJE U OVOM NAŠEM VREMENU ZASTRTO MAGLOM LEGENDI KOJE SE O NJEMU VJEKOVIMA PRENOSE S KOLJENA NA KOLJENO, ALI ...

... ONAJ TKO JE DOVOLJNO HRABAR I ODLUČAN DA GA POTRAŽI I NAĐE, STEĆI ĆE KONAČNO SKLONIŠTE OD BILO KAKVE RATNE IGRE, KONAČNU ZAŠTITU OD SVAKE PRISILE I KONAČNO OSLOBOĐENJE LJUDSKOG DUHA! ...

UHUH! ... OPET NEŠTO IZMIŠLJAŠ, PROROČE! ...

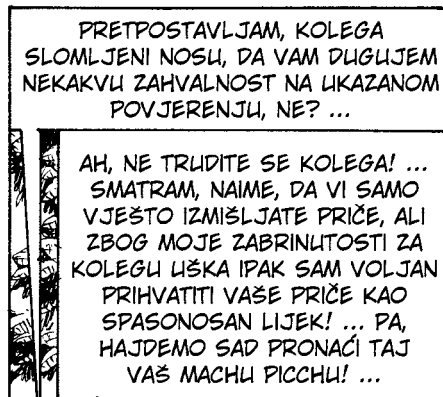
PRESTANI IZAZIVATI, LIŠKO! ... NE OVISIM JA O TEBI, VEĆ OBRNUTO, MALODUŠNI KUKAVČE!

ČOVJEK JE POTPUNO U PRAVU! OBUZDAJTE SE, KOLEGA LIŠKO! ...

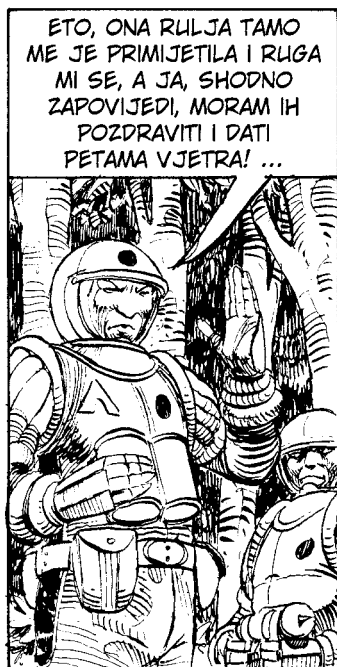
DAKLE, AKO STE VOLJNI PRIHVATITI OVO ŠTO VAM NUDIM, POĆI ĆEMO POTRAŽITI TAJ NAŠ MACHU PICCHU ... NO, U TOM SLUČAJU ZAHTIJEVAM APSOLUTNU POSLUŠNOST VAS DVOJICE! ...

PRISTAJEMO NA VAŠ PRIJEDLOG, KOLEGA!

PRETPOSTAVLJAM, KOLEGA SLOMLJENI NOSU, DA VAM DUGUJEM NEKAKVU ZAHVALNOST NA UKAZANOM POVJERENJU, NE? ...

AH, NE TRUDITE SE KOLEGA! ... SMATRAM, NAIME, DA VI SAMO VJEŠTO IZMIŠLJATE PRIČE, ALI ZBOG MOJE ZABRINUTOSTI ZA KOLEGU LIŠKA IPAK SAM VOLJAN PRIHVATITI VAŠE PRIČE KAO SPASONOSAN LIJEK! ... PA, HAJDEMO SAD PRONAĆI TAJ VAŠ MACHU PICCHU! ...

ETO, ONA RULJA TAMO ME JE PRIMIJETILA I RUGA MI SE, A JA, SHODNO ZAPOVIJEDI, MORAM IH POZDRAVITI I DATI PETAMA VJETRA! ...

SLOBODNO VAM JE POĆI! ... UPRAVO SMO POTJERALI VAŠE PROGONITELJE!

A ŽRTVENO MESO?!

PAAA ... KRENUT ĆU POLAKO ZA VAŠIM PROGONITELJIMA ... MOŽDA ĆU BITI MALO GRUB, NO ŠTO SE TU MOŽE ...!

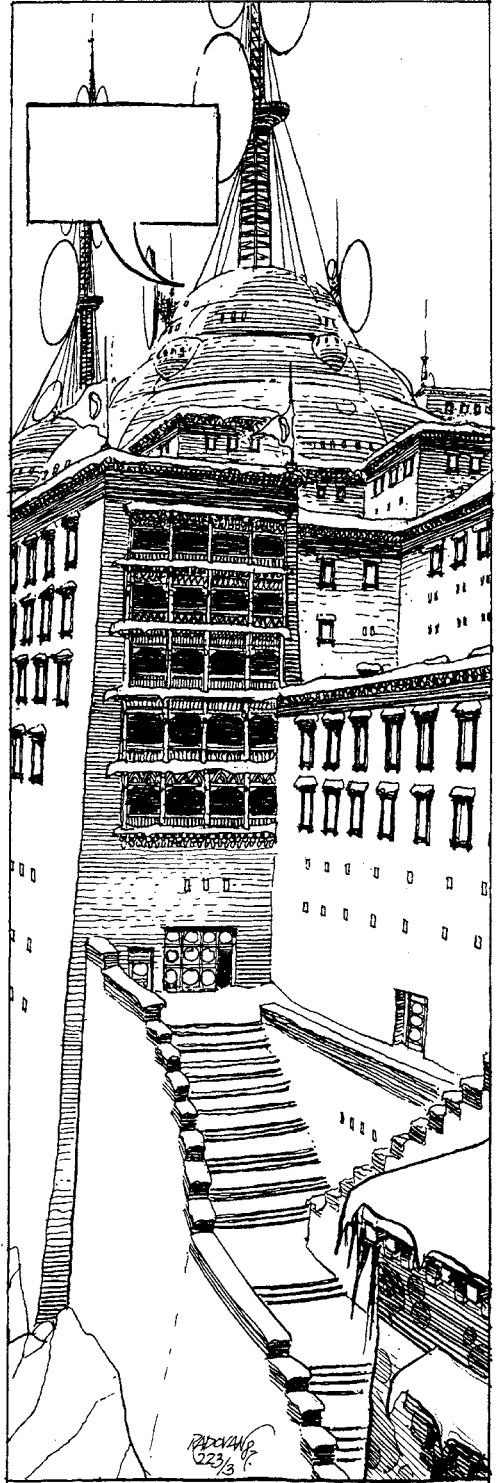
KRAJ EPIZODE

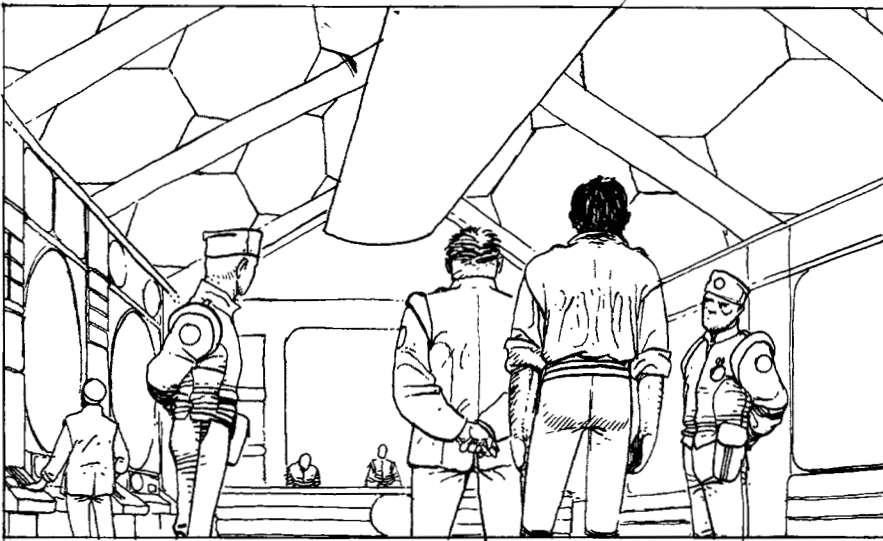
DACHU PICCHU

Dodatak prvi
Nedovršena epizoda Armagedon

DACHU PICCHU

Dodatak drugi
Jedan mogući Armagedon

Radovan nikad nije završio priču o Machu Picchuu. Uz pet albuma, objavljenih u "Stripoteci" i sad skupljenih u ovoj knjizi, započeo je rad na šestom, "Armagedonu", ali ga je prestanak izlaženja spomenute revije zaustavio i preoteli su ga drugi angažmani. Za života se Vodiču, Slomljenom Nosu, Ušku i svojoj SF-sagi nije više uspio vratiti.

Odnosno, možda i jest. U nekim razgovorima spominjao je svoje cikličko poimanje povijesti, a jednom je natuknuo kako će se likovi iz Machu Picchua zaledjeti kako bi se probudili - proširujući teme iz knjige "Propuh vremena" - u sedamnaestom stoljeću novog ciklusa povijesti, za vrijeme Tridesetogodišnjeg rata. Taj se novi ciklus trebao zvati "Evropljani", a "Hermann Gottesberg", posljednji autorski strip na kojem je Radovan radio, bio je generalna proba i uvod u tu priču. Pogleda li se bolje, velike su sličnosti između specijalca Ariela i samog Hermanna pa je vjerojatno bilo samo pitanje trenutka kad bi Vodič i drugi likovi počeli uskrsavati u svoj novi život.

Taj trenutak nismo, međutim, dočekali. No, vođen spomenutom natuknicom, predložio sam Vjeki da pokušam, Radovanu u spomen i čitateljima na uslugu, zaokružiti priču o Machu Picchuu. Nakon čitanja i iščitavanja svih objavljenih epizoda, kao i uvida u onih nekoliko sačuvanih stranica iz "Armagedona", shvatio sam u što sam se upleo, ali nisam htio odustati. Pospojio sam što sam mogao i kako sam najbolje znao, no svejednako osjećam kako te, čitatelju, moram upozoriti kako ovo što slijedi nije "Armagedon" kakvog bi napisao Radovan Domagoj Devlić. Ovo je samo jedan mogući Armagedon.

Znam da se Radovan ne bi ljutio. Machu Picchu je važnije tražiti nego naći. Je li tako, Majstore, Vodiču moj?

Jedan mogući Armagedon

Do ruševina Collegiuma Maiusa u Krakovu hodočasnici nikad ne idu prvoga dana svoga boravka u tome gradu. Prvoga dana pođu do svetišta Naše Gospe od Mira, gdje se u kapeli izgrađenoj od ljuštura atomskog projektila poklone i molitvom zahvale za završetak rata i gotovo pola stoljeća mira, a zatim nađu neko svratište gdje se okrijepe gustom juhom od riječne ribe, repe i krumpira. Drugoga dana ustanu kasno, osjećajući se posebno dobro zbog ispunjenog zavjeta, pa vršljaju gradom, puno manje zainteresirani za njegove znamenitosti, a sve više za svjetovne čari tržnica, igračnica i krčmi. Tu negdje, nakon kasne večere od krvavice i bijelog kupusa, u dimu ognjišta i lula a ponad trećeg krčaga uljastog piva netko im ispriča o starcu velikih ušiju koji, otkako pamte, zagrnut sjedi pred ruševinama Collegiuma Maiusa zagledan u neko mjesto koje nije od ovoga svijeta.

– Vrijedi ga vidjeti – kažu domaćini hodočasniku, dolijevajući mu tamno pivo ili miješajući špil masnih igračih karata. Od iskrenosti u njihovu glasu hodočasnik se skoro otrijezni. – Kad ste već prešli toliki put, vrijedi ga vidjeti.

Trećega dana, ako im se pamćenje nije izgubilo u njedrima glasne konobarice žitne kose, neki se hodočasnici sjete priče koju su sinoć čuli. Ustali su u svijetlosivu sjevernu zoru, spremaju se na put, suputnicima im se žuri, ljute se na sinoć izgubljeni novac ili prebrzo potrošen osjećaj svetosti, htjeli bi kući, cesta je duga. Ali jedan ili dvojica iz skupine, možda oni koji osjećaju kako hodočašće još nije završilo, samo bolje na ramenu namjeste platnenu torbu u kojoj se premeću ražena po-gača, komad tvrdog sira i dvije glavice crvenog luka, pa kažu:

– Krenite vi, stići ćemo vas.

Dok svjež snijeg škripi pod nogama povorke, taj jedan hodočasnik – ili dvojica njih, obojica mladi, u naponu snage, u potrazi za snom – brzim korakom pronalaze palaču. Ruševine ih se ne dojmje: ruševine palače su kao i ruševne potleušice, tek gomila kamena, pobjeda vremena nad čovjekovom željom za tragom u vječnosti. Dvojica mladića brzo ih obilaze, pitajući se je li vrijedilo doći, postoji li zaista starac o kojem su im pričali, a onda ga nađu, pod svodom netaknutih vrata, zamotanog u prnje i staro medvjede krzno puno buha.

Starac je sitan, reklo bi se dijete od pet-šest godina, ali vrlo ružno dijete. Lice mu je naborano poput suhe šljive, usta bezuba i zla, oči opake kao u zeca na samrti. No, prvo što mladići na njemu primijete su uši, dvije goleme, od starosti prozirne opne, tu i tamo posute smeđim pjegama, što drhte na rijetkom vjetru. Starac izgleda poput podlog vilenjaka iz bajki kojima se straše djeca i mladićima, koji ne tako davno i sami bijahu djeca, niz kralježnicu prođe ugodna jeza prepoznavanja.

Tek kad se priviknu na pojavu tog neobičnog bića, koje ih ne primjećuje, koje zuri pred sebe i ljulja se u ritmu, mladići shvaćaju kako bezuba usta šapću neke riječi. Hrabriji od dvojice, neoprezniji od dvojice, poželi doznati kakva mudrost ili ludost izlazi iz vilenjakovih usta i krene ga osloviti, ali tad zastane. Kako ga osloviti? "Starče?" "Djede?" "Gospodine?" "Druže?"

– Hej, ti! – dovikne iznenada drugi mladić, onaj koji je ostao oprezniji korak dalje. "Hej, ti!", to imenovanje bez imenovanja, taj uzvik uskraćenog poštovanja kojim se skriva strah od nepoznatoga. – Što to mrmljaš?

Vilenjak mu ne odgovori, tek nastavi se ljuljati naprijed natrag, u brzom ritmu svoga šapta. Prvi mladić čuče pored starca – imao je donedavno djeda, koji je zadnju zimu proveo

mrmrlajući skoro jednako nerazumljivo kao i ovaj starac – i pokušava mu s usana pročitati riječi.

– Što kaže? – upita drugi, nestrpljiviji.

– Nešto o nekakvom maču – namršti se prvi, trudeći se razaznati starčev govor. – Ili mački? Mač u priči? Mačka priča?

– Ja mislim da ti govori "marš u pičku!" – pljune drugi. – Lijepo, lijepo ... Šalje svakog tko ga želi slušati u pizdu materinu. Krasno su nas zeznuli sinoć, u toj krčmi!

– Maču piču?

– A?

– Mislim da to govori – kaže prvi. – Ne znam što znači, ali mislim da točno to govori.

– Ma, vuče nas za nos, to je sve što radi! Ovim sjevernjacima služimo samo za sprdnju – naljuti se drugi. U glasu mu se osjeća razočaranje: ni ovdje nije našao svetost, ni ovdje nije našao cilj. Priđe u krzno umotanom starcu i lagano ga brce nogom. – Zajebavaš nas, je li, *šišmišu*?

Na te riječi, starac se prestane ljuljati, prestane mrmrljati. Pogled mu se polako vrati iz daljina u koje je gledao i on s naporom okrene glavu prema mladiću koji ga je dotakao. Iz sitnih očiju kuljala je mržnja onoga koji je u svakom udarcu proživljavao sve udarce koje je za života primio, jer nijedan nikad nije oprostio. U prozirne uši navrla mu je gnjevna krv i one su sad plamtjele grotesknom i strašnom vatrom nemoći koja bi, da može, satrija svijet.

– Machu Picchu! – kriknuo je starac, tako nenadano i silno da se prvi mladić, onaj koji mu je bio blizu, od prepasti prevadio u snijeg na stražnjicu. I drugi mladić je ustuknuo, možda nesvjesno posegnuo za pojas kako bi mu drška noža dala sigurnost pred nakaznim vilenjakom plamenih ušiju.

– Machu Picchu! – viknuo je starac još glasnije. Nije se pomicao s mjesta. Nisu ni mladići. Bili su zaleđeni, hipnotizirani, očarani zvukom riječi koje njima nisu značile ništa, dok su starcu značile sve. Nije bilo moguće da tako krhko tijelo proizvede tako glasan zvuk, ali starac nije stao na tome. Povikao je još jednom, još snažnije:

– **Machu Picchu!**

I ruševine oko njih odjeknule su poviješću, odjeknule su pričom.

— Collegium Maius? – Slomljeni je Nos protrnuo poput osuđenika na smrt koji je umjesto na svratište izveden na trijem rodnoga doma. Tren zatim je shvatio kako o sebi i jest mislio kao o osuđeniku na smrt, kako je godinama živio i lutao sa zamišljenom oštricom nad šijom, te ga zato ništa nije moglo jače i žešće uzdrmati od mogućnosti pomilovanja. Stresao se nekontrolirano, ne znajući nada li se da je sve to samo neka podmukla igra ili strepi li, pak, od takve mogućnosti. Još trenutak i shvatio je kako mu se tijelo ispod tanke crne odore zapravo trese od studeni.

– Uzmite ogrtač, Konstantine, uzmite svoju šubaru – učinilo mu se da čuje frfljavi glas pukovnika Gipeka Mure. Osvrnuo se

i pukovnik je doista bio tamo, pružajući mu komade toploga ruha kojeg su mu oduzeli još kod uhićenja. – Bilo bi loše da cvokćete dok razgovaramo. Predugo bi potrajalo, a vremena, vremena eto baš nemamo.

Slomljeni se Nos pregrnuo ogrtačem i drhtavim je rukama natakao šubaru na glavu. Poražena ga je studen ugrizla još jednom, iznutra, u utrobi kojoj će trebati najduže da se zagrije. Sav se stisnuo od tog ugriza i tako stisnut procijedio kroz zube: – Zašto ste me doveli ovamo, pukovniče Mura? Što želite od mene?

Samodopadno se smiješeći, pukovnik je zavrtio glavom: – Nije pitanje što želim, Konstantine, već što vam nudim.

– Što nudite, dakle, pukovniče? – Slomljeni se Nos osvrtao. Kod prolaza kojim je stigao u dvorište Collegiuma Maiusa stajao je stražar koji ga je dopratio, oružja okrenutog prema podu, ali očiju budnih. Uz njega, u cijelom se dvorištu mogla vidjeti samo još jedna puška: pod jednim od lukova preko puta drugi ju je vojnik Crnih držao uperenu u Uškovu glavu. Slomljeni se Nos kiselo osmjehnulo: – Smaknuće kolege Uška, je li to ponuda? Kanite li me njome zgroziti ili razgaliti?

Pukovnik Mura se opet nasmiješio. Bio je prilično ružan čovjek, toliko ružan da to ni odora nije mogla ublažiti, pa je smiješeći se djelovao razoružavajuće bespomoćno. Slomljeni Nos je bio siguran kako pukovnik Mura zna kako izgleda kad se smiješi te kako je učinak njegovog smješkavanja pomno prostudiran i nimalo slučajna. Stoga nije dao da ga smiješak zavarava, kao što se nije opustio zbog malog broja stražara ni pukovnikovih blagih riječi. Ponovo je osjećao hladan cjelov zamišljene oštrice na napetim tetivama svoje šije.

– Ne budite ciničniji nego što jeste, Konstantine – reče pukovnik Mura. – Znam da bi vas pogubljenje toga uhatog stvora kosnulo više nego što želite priznati. Konačno, nije li razlog što nakaze ne ugušimo već u kolijevci taj što nam dobro čini da znamo da svijetom hoda netko jadniji od nas?

– A tko je sad ciničan?

– Bio sam idealist nekoć, znate – uzdahne pukovnik Mura. – A to ide jedno s drugim, idealizam i cinizam, kao što trpki ocet nastane iz slatkoga vina.

– Ili loš pjesnik iz dokonog pukovnika.

– Izazivate, Konstantine, znači osokolili ste se. Znači vjerujete kako ova dva vojnika nisu ovdje zbog vas i vašega druga. A povjerenje je, znate, početak prijateljstva.

– Zašto ne i ljubavi?

– Ako vas sklonosti nose na tu stranu, razgovarat ćemo. Ali ne danas. Danas razgovarajmo o šelteru.

– Kakvom šalteru, pukovniče?

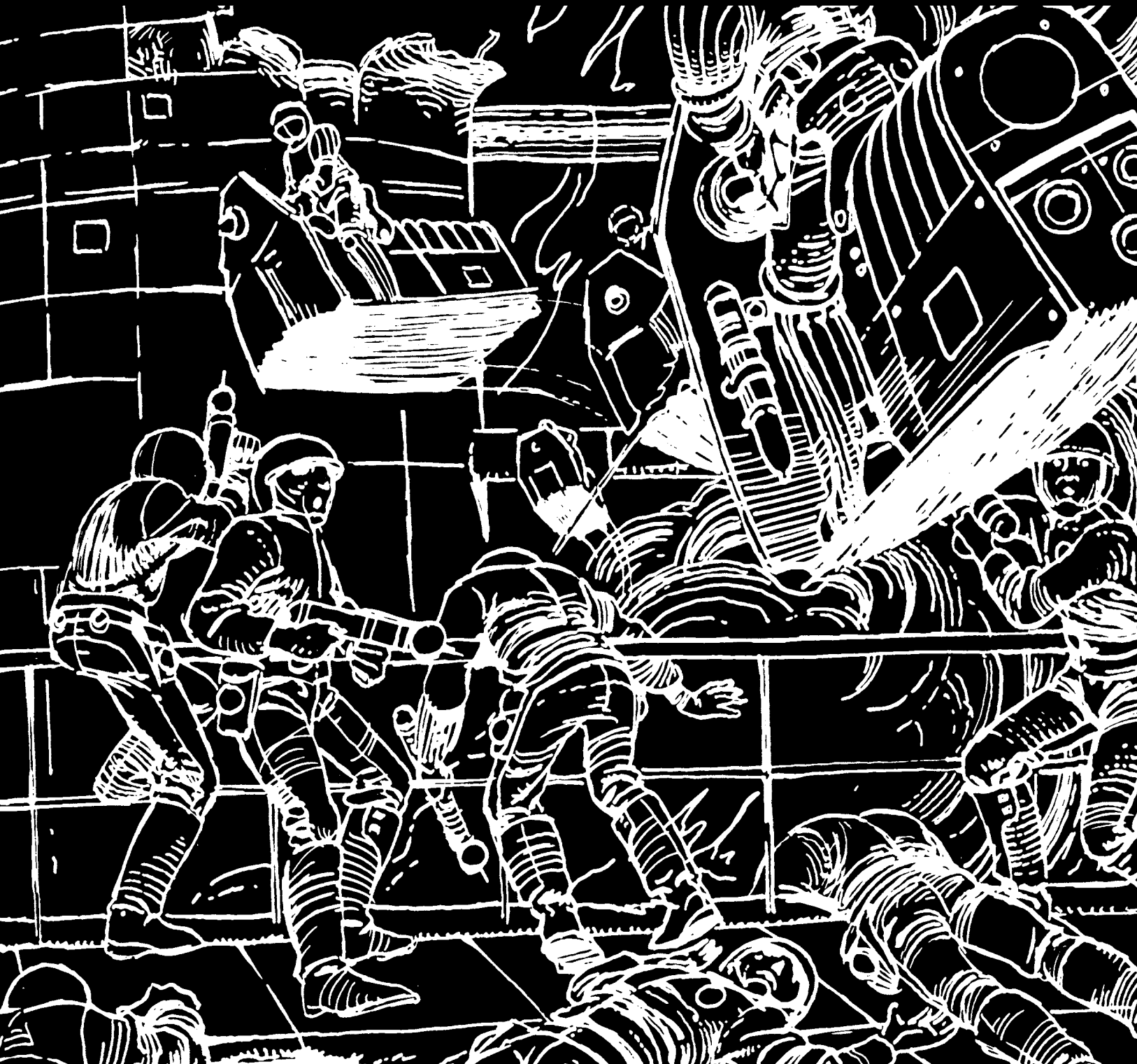
– Šaljivom šalteru, Konstantine. Dajte, ne pretvarajte se, hibernajte! Zvali ga šelterom, skrovištem ili možda domom, znate jednako dobro kao i ja kako se ulaz u vašu, hibernatsku spavaonicu nalazi u jednoj od odaja tu oko nas.

– Ako znate što i ja znam, što ću vam ja?

– Zato što znate, kao što i ja znam – sitnim se očicama pukovnik Mura unese Slomljenome Nosu u lice, – da u hibernatske komore nitko bez hibernata ne može ući.

DACHU PICCHU

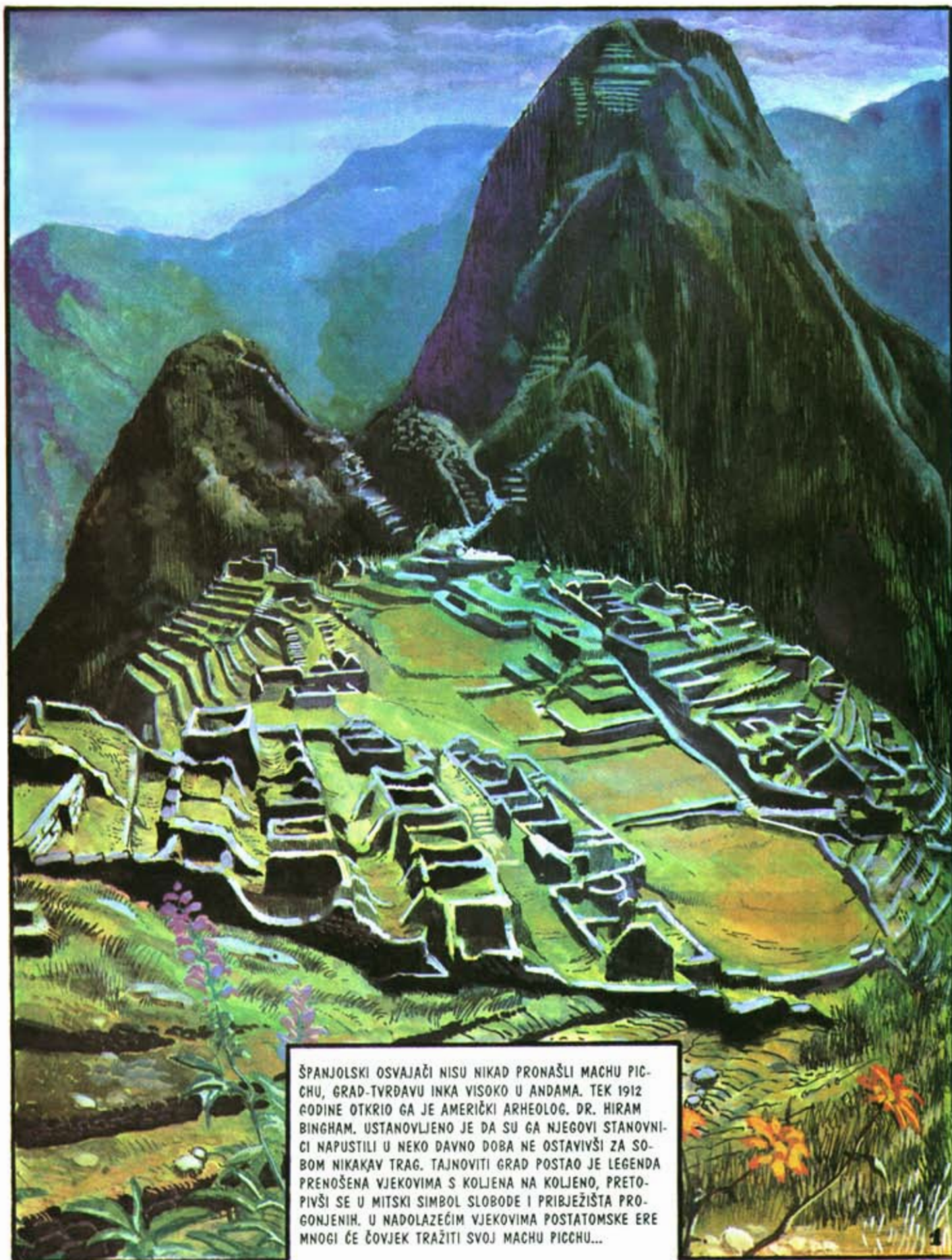
Dodatak treći

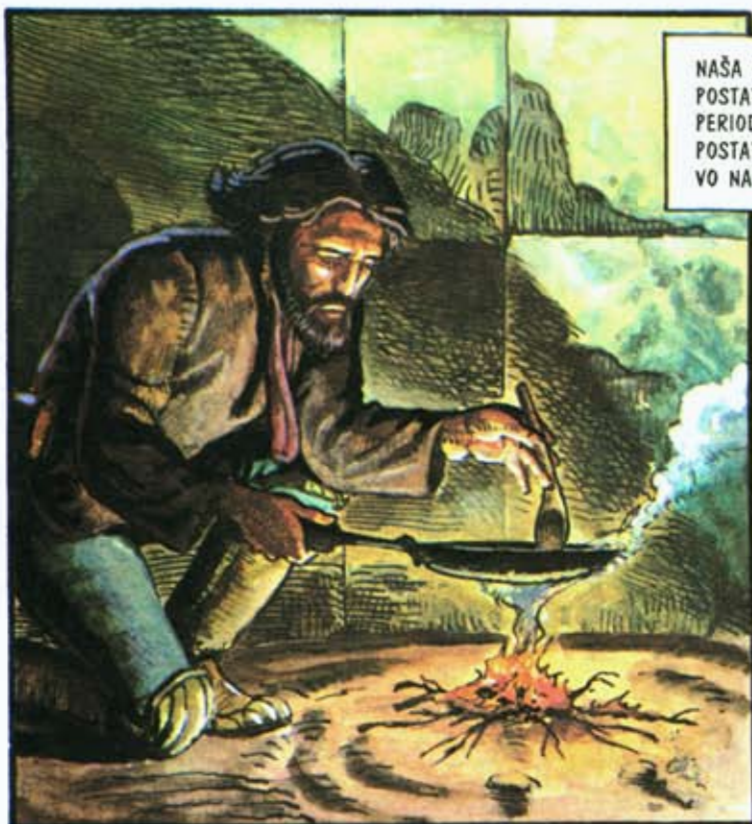

ŠPANJOLSKI OSVAJAČI NISU NIKAD PRONAŠLI MACHU PICCHU, GRAD-TVRDAVU INKA VISOKO U ANDAMA. TEK 1912. GODINE OTKRIO GA JE AMERIČKI ARHEOLOG, DR. HIRAM BINGHAM. USTANOVILJENO JE DA SU GA NJEGOVI STANOVNICI NAPUSTILI U NEKO DAVNO DOBA NE OSTAVIVŠI ZA SOBOM NIKAKAV TRAG. TAJNOVITI GRAD POSTAO JE LEGENDA PRENOŠENA VJEKOVIMA S KOLJENA NA KOLJENO, PRETOPIVŠI SE U MITSKI SIMBOL SLOBODE I PRIBJEŽIŠTA PROGONJENIH. U NADOLAZEĆIM VJEKOVIMA POSTATOMSKE ERE MNOGI ĆE ČOVJEK TRAŽITI SVOJ MACHU PICCHU...

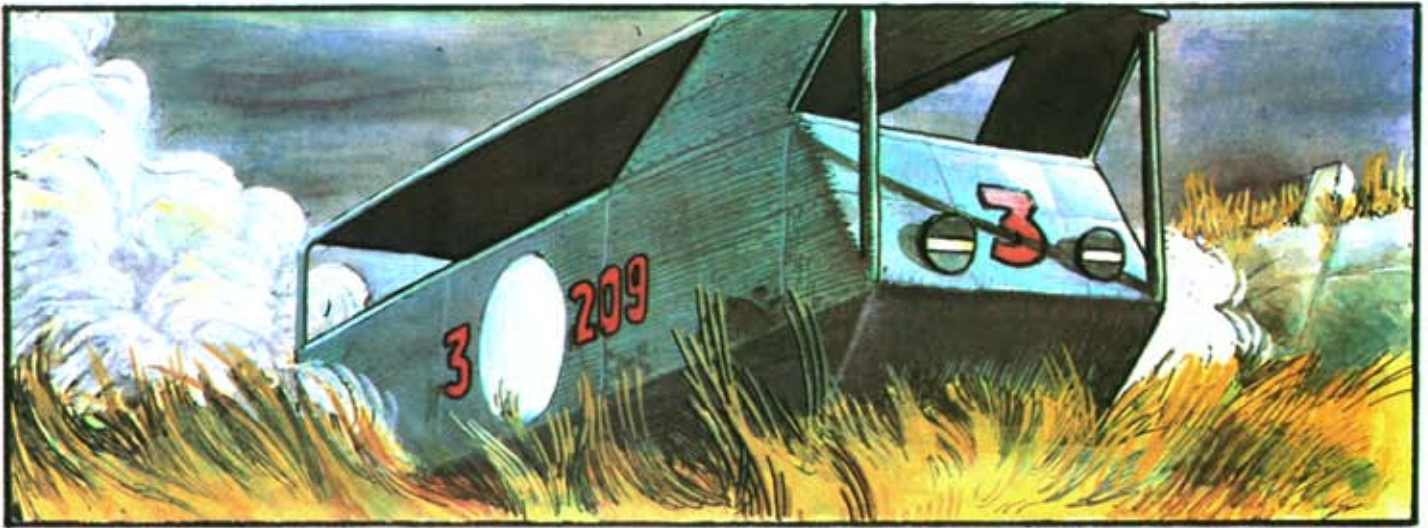

NAŠA PRIČA POČINJE GODINE 900. POSTATOMSKE ERE. NAKON DUGOG PERIODA MIRA, SVE DO 750. GODINE POSTATOMSKE ERE, SVIJET SE PONOVO NAŠAO U RATU...

SUKOB IZMEĐU MILITARISTA I ANTIMILITARISTA IZAZVAO JE GRADANSKI RAT, A U TOM TRVENJU POJAVILA SE I TREĆA STRANA – DEZERTERI I OTPADNICI...

PRIJETIŠ MI?!... NE TRUDI SE, ZNAM DA ME ŽIVOT MORATE DOVESTI U BAZU!...

